CUVÂNT ŞI FAPTĂ

Revistă de informare, educaţie şi cultură editată trimestrial de Şcoala Militară de Subofiţeri de Jandarmi „Petru Rareş” Fălticeni
Anul XII, nr. 1 (45), ianuarie - martie 2015

Colegiul de redacţie
Preşedinte:
Col. Liviu Marian
Redactor şef:
Preot militar Cătălin Simion
Redactori:
Col. Ionel Postelnicu
Col. Mihai Munteanu
Lt. col. Tiberiu Lăcătuşu
Lt. col. dr. Ilie Nuţu
Mr. Liliana Rusu
Lt. col. Ciprian-Dan Simion
Departament informatic
Col. Constantin Duţuc
Tehnoredactare:
Preot militar Cătălin Simion
Daniela Nastacă
Foto:
Plt. Maj. Daniel Onisie

ISSN
2343-7383

ISSN-L
2343-7383

Adresa redacţiei:
Fălticeni, str.Armatei, nr. 1-3, cod poştal 725200

Răspunderea pentru opiniile exprimate revine autorilor.
Materialele nepublicate nu se înapoiază.

Coperta I: Omagiu adus Femeii – 8 Martie 2015

Coperta II: Sfinţii 40 de Mucenici – Icoană din biserica şcolii.

Din cuprins:

Training Building 04
pagina 2

Monumentul „Grănicerilor" din Fălticeni, „Simbol al vitejiei şi credinţei soldatului român"
pagina 4

Oameni de seamă—Eliot Sorel
pagina 6

Pagini glorioase din istoria Regimentului 16 Dorobanţi din Fălticeni
pagina 8

Istoria leului românesc de la „talerul olandez" până la banii din ziua de azi
pagina 10

Centenarul muzeului fălticenilor (1914-2014) şi Muzeul de artă „Ion Irimescu" - la patru decenii
pagina 20

Din suflet pentru copiii cu nevoi speciale…
pagina 22

Gânduri, opinii, impresii, mesaje - cursul poliţişti locali -
pagina 24

Atât de fragedă

de Mihai Eminescu

Atât de fragedă, te-asameni
Cu floarea albă de cireș,
Și ca un înger dintre oameni
În calea vieții mele ieși.

Abia atingi covorul moale,
Mătasa sună sub picior,
Și de la creștet până-n poale
Plutești ca visul de ușor.

Din încrețirea lungii rochii
Răsai ca marmura în loc -
S-atârnă sufletu-mi de ochii
Cei plini de lacrimi și noroc.

O, vis ferice de iubire,
Mireasă blândă din povești,
Nu mai zâmbi! A ta zâmbire
Mi-arată cât de dulce ești,

Cât poți cu-a farmecului noapte
Să-ntuneci ochii mei pe veci,
Cu-a gurii tale calde șoapte,
Cu-mbrățișări de brațe reci.

Deodată trece-o cugetare,
Un văl pe ochii tăi fierbinți:
E-ntunecoasa renunțare,
E umbra dulcilor dorinți.

Te duci, ș-am înțeles prea bine
Să nu mă țin de pasul tău,
Pierdută vecinic pentru mine,
Mireasa sufletului meu!

Că te-am zărit e a mea vină
Și vecinic n-o să mi-o mai iert,
Spăși-voi visul de lumină
Tinzându-mi dreapta în deșert.

Ș-o să-mi răsai ca o icoană
A pururi verginei Marii,
Pe fruntea ta purtând coroană -
Unde te duci? Când o să vii?

Training Building 04

Colonel Ionel POSTELNICU, locţiitor al comandantului la Şcoala Militară de Subofiţeri de Jandarmi „Petru Rareş” Fălticeni, împreună cu căpitan Cătălin DOBRE – instructor militar în cadrul Catedrei „Structuri de comandament”, la Şcoala de Aplicaţie pentru Ofiţeri „Mihai Viteazul” a Jandarmeriei Române, am participat la *cursul destinat responsabililor de formare a formatorilor care provin din centre/şcoli de formare naţionale/ internaţionale* – ***„Training Building 04”***, care a fost organizat şi desfăşurat în perioada 26 ianuarie – 13 februarie 2015, de către Centrul de Excelenţă al Unităţilor Poliţiei de Stabilitate (CoESPU) de la Vicenza, Italia.

La acest curs au mai participat 23 de ofiţeri din zece ţări, după cum urmează: Benin(5), Camerun (2), Gabon(1), Ghana(2), Iordania(5), Mauritania (1), Nepal(1), Senegal(3), Togo(2) şi Ucraina(1).

În data de 26.01.2015, la ora 08.30, a avut loc deschiderea oficială a cursului, ceremonie condusă de domnul **general de brigadă Paolo NARDONE** – directorul CoESPU, în prezenţa conducerii Centrului de Excelenţă pentru Unităţile Poliţiei de Stabilitate (CoESPU) – Vicenza, Italia.

Prin curriculum-ul stabilit, desfăşurat pe o perioadă de 3 (trei) săptămâni, s-au parcurs următoarele module:

1.Formarea formatorilor;

2.Introducere în domeniul FPU. Misiunile principale ale UNPOL;

3.Norme generale pentru menţinerea păcii. Politicile FPU în operaţiuni de menţinere a păcii. Norme generale pentru poliţia civilă;

4.Planificarea şi structura programului de formare a unei unităţi FPU;

5.Securitatea muncii în cadrul programului de formare

(în poligon, în activităţi privind controlul mulţimilor, în

utilizarea materialelor şi mijloacelor din dotare etc.);

6.Organizarea logisticii;

7.Dezvoltarea capacităţii de planificare tactică;

8.Activităţi practice:

•Organizarea şi conducerea unui exerciţiu de tir;

•Organizarea unui scenariu de control al mulţimii şi conducerea unui exerciţiu de acest gen;

•Organizarea unui scenariu tactic.

(continuare în pag.3)

(continuare din pag.2)

Expunerile şi exerciţiile practice/tactice au fost susţinute de instructori (ofiţeri şi subofiţeri) din cadrul CoESPU, specialişti şi ofiţeri delegaţi pe baza protocoalelor încheiate la nivelul Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Scopul general al cursului a vizat îmbunătăţirea competenţelor şi capacităţilor participanţilor pentru planificarea, organizarea, desfăşurarea şi evaluarea cursurilor de F.P.U. (Formed Police Units), în concordanţă cu normele Organizaţiei Naţiunilor Unite.

În data de 13.02.2015, participanţii au susţinut proba de evaluare finală, printr-o prezentare power - point, constând în planificarea şi organizarea detaliată a unui program de formare a unităţilor FPU în trei domenii, după cum urmează: managementul ordinii publice, utilizarea armamentului şi progresia tactică.

În ziua de 13.02.2015 a avut loc ceremonia de închidere a cursului, festivitate condusă de domnul **colonel Michele FACCIORUSSO**, directorul adjunct al CoESPU, la care au participat invitaţi din partea Armei Carabinierilor, reprezentantul Consulatului Statelor Unite ale Americii din Milano şi o parte din ofiţerii şi subofiţerii CoESPU, precum şi conducerea Forţei de Jandarmerie Europene – domnul **colonel Francisco ESTEBAN PEREZ** şi domnul **colonel Marian PETRE**. Cu această ocazie au fost înmânate certificatele de participare la cursul ***„Training Building 04”***.

În urma parcurgerii acestui curs, pot evidenţia următoarele aspecte:

- tematica acestui curs a fost bine structurată, acoperind în mare măsură cunoştinţele necesare şi abilităţile formate pentru îndeplinirea misiunilor internaţionale, sub egida O.N.U.;

- din partea organizatorilor, s-a asigurat armamentul şi muniţia pentru desfăşurarea şedinţelor de tragere, echipament tactic şi de protecţie, elemente de birotică şi papetărie.

Participarea la acest curs a fost foarte utilă şi ne-a permis îmbunătăţirea considerabilă a nivelului de cunoştinţe şi de dezvoltare a abilităţilor ca formatori, în perspectiva eventualelor participări la misiuni internaţionale de menţinere a păcii şi a pregătirii efectivelor de jandarmi care să participe la diferite misiuni internaţionale, sub egida Organizaţiei Naţiunilor Unite.

colonel **Ionel POSTELNICU**

Să ne cunoaştem oraşul …

MONUMENTUL „GRĂNICERILOR” DIN FĂLTICENI, „SIMBOL AL VITEJIEI ŞI CREDINŢEI SOLDATULUI ROMÂN”

Locotenent-colonel dr. **Ilie NUŢU**

Fălticeniul, localitate atestată documentar la sfârşitul secolului al XV-lea, este cu adevărat un reper pentru cultura românească, în principal prin numărul mare de personalităţi care s-au format şi care au creat aici. Totodată, Fălticeniul a jucat, de-a lungul timpului, un rol administrativ important în regiune, dar şi unul strategic, aflându-se în imediata apropiere a Bucovinei, răpită Moldovei de către Austria în 1775.

În primul război mondial, prin poziţia sa geografică extrem de favorabilă, aflându-se la mai puţin de 30 km de Suceava - oraşul cel mai important din partea de sud a Bucovinei austriece –Fălticeniul putea fi utilizat cu uşurinţă, atât de armata română, cât şi de aliatul acesteia, Rusia, în scopul de a iniţia, de aici, acţiuni militare importante pe direcţiile est – vest şi sud – nord. A fost, prin urmare, martorul unor evenimente militare deosebite.

Unul dintre cele mai importante evenimente, păstrat până în prezent la loc de mare cinste în amintirile fălticinenilor, a fost Lupta de la Spătăreşti, declanşată pe fondul „marii defecţiuni ruse” de la sfârşitul anului 1917, când foştii mari aliaţi din est au abandonat linia frontului, nu au mai respectat ordinele superiorilor, au săvârşit jafuri şi crime la adresa populaţiei paşnice, bolşevitizându-se în totalitate.

Intenţiile trupelor ruseşti de a părăsi frontul, înarmate şi a se deplasa către diferite regiuni sau zone locuite de ruşi şi nu numai, pentru a instaura anarhia şi a îndepărta autorităţile legitime s-au lovit de opoziţia fermă a armatei române. Astfel s-a ajuns destul de repede la adevărate lupte precum cele de la Galaţi, Spătăreşti şi Mihăileni.

Lupta de la Spătăreşti ocupă, aşadar, un loc aparte, deoarece forţele angajate au fost în defavoarea românilor într-un raport zdrobitor de 10 la 1, efectivele fiind între 8.000 – 10.000 de ruşi şi 500 - 800 de militari români. Prin marea victorie a românilor au fost salvate de la distrugere în principal oraşul Fălticeni, dar şi partea de sud a Bucovinei împreună cu numeroase alte zone locuite de români aflate pe direcţiile probabile de retragere a trupelor ruseşti.

Desfăşurarea propriu-zisă a evenimentelor a fost anunţată de reţinerea, în apropierea Fălticenilor, a unor militari ruşi bolşevetizaţi, rătăciţi de unitatea lor, de către o patrulă românească aparţinând Regimentului 16 Dorobanţi din Fălticeni.

În urma informaţiilor obţinute de la aceşti militari ruşi a rezultat că în zonă urmau să sosească numeroase trupe ruseşti aparţinând Corpului 2 Armată, comandat de soldatul Selepin şi avându-l ca şef de Stat Major pe măcelarul evreu Moina Podolski, pentru a se deplasa spre Bucovina cu intenţia „(...) să se unească cu alt corp de armată de a lor ca de acolo să înceapă operaţiunile lor criminale; să cuprindă Ţara până la Iaşi, să detroneze pe Rege şi să omoare pe demnitarii statului şi armatei noastre”, precum făcuseră cu aceia ai statului rusesc, „(…) jefuind în acelaşi timp avutul tuturor şi dărâmând şi arzând oraşele şi satele (...) astfel, ca să facă din Moldova doar un petec pe care să-l coase cu uşurinţă la marea lor republică sovietică (...).”

Lupta de la Spătăreşti, în care a fost implicat doar Batalionul 3 al Regimentului 2 Grăniceri (celelalte batalioane asigurau paza interioară la Piatra Neamţ şi Galaţi) şi un escadron de cavalerie, comandate de colonelul Rădulescu Dumitru (ulterior avansat general), a avut loc în noaptea de 14/15 ianuarie 1918 (27/28 ianuarie 1918 stil nou) împotriva trupelor ruseşti concentrate în localităţile Costeşti, Dumbrăviţa şi Spătăreşti.

Este de reţinut faptul că nu a fost posibilă intervenţia iniţială a Regimentului 16 Dorobanţi cu reşedinţa în Fălticeni deoarece majoritatea efectivelor sale erau deja angajate într-o serie de lupte sporadice cu trupele ruseşti la Miroslăveşti, Brăteşti, Soci, Moţca, Paşcani, Sodomeni ş.a.

Regimentul 2 Grăniceri românesc (sosit la Fălticeni ca urmare aplicării unor măsuri de pază împotriva efectelor disoluţiei trupelor ruse de pe frontul moldovenesc), care apăra linia Şoldăneşti-Ciumuleşti-Fântâna Mare-Bogdăneşti, pentru a avea sub control drumul spre Baia şi Cornu Luncii, a avut în cele aproximativ 12 ore cât a durat lupta, pierderi în oameni de 14 morţi (Mircioiu Ioan, Grănişteanu Ioan, Caloianu Sava, Chirilă Iordache, Paraschiv Petre, Voicu Haralambie, Ionescu Constantin, Panţâru (?), Nistor Teodor, Gomei Vasile şi Pascu Stanciu în total 11, trei, pe care însă nu am reuşit să-i identificăm, decedând ulterior la spital în urma rănilor grave), 28 - 32 de răniţi grav şi 55 de răniţi uşor (majoritatea dintre aceştia au fost îngrijiţi în Spitalul „Stamate” din Fălticeni”). Pe de altă parte, ruşii, au avut pierderi mult mai mari: după unele surse între 150 şi 200 de morţi şi dispăruţi (80 dintre aceştia au fost îngropaţi de grănicerii români) şi aproximativ 500 de răniţi.

(continuare în pag. 5)

Prima variantă a Monumentului Eroilor Grăniceri

(continuare din pag. 4)

În cele 5 zile cât a ţinut dezarmarea, s-au confiscat de la trupele ruse: 4.010 puşti, 74 de mitraliere, 84 de tunuri, 158 de chesoane, 1.343 de baionete, 400 de săbii, 1.070 de revolvere, 3 ante-tunuri, 2 afete, 13.082 de proiectile, 1.865 de focoase, 116 ţevi de rezervă mitralieră, 2.369 de ranite, 194 de cutii cartuşe, 1.200 de cutii benzi mitralieră, 5 lăzi dinamită, 15 aparate telefonice, 32 de bobine sârmă de telefon, o etuvă şi 3 bucătării.

Dintre ofiţerii Regimentului 2 Grăniceri care s-au remarcat în bătălie îi amintim pe: maiorul Loghin Constantin, căpitanul Poenaru Alexandru, locotenentul Pavelescu Gheorghe, sublocotenenţii Ionescu Constantin, Nicolae Gheorghe, Mazilu Gheorghe, Pascu Dumitru, ş.a.

Militarii români morţi au fost înhumaţi în cimitirul Tâmpeşti şi în cel de la a Târgu - Frumos. În amintirea lor şi „(...) pentru comemorarea strălucitei izbânzi, repurtată (...) de Regimentul 2 Grăniceri la 14/15 ianuarie 1918, contra copleşitorului număr de bolşevici ruşi (...)" s-a avut în atenţie, încă din acele momente, ridicare unui monument.

Iniţiativa ridicării unui monument închinat jertfei grănicerilor pentru salvarea oraşului Fălticeni de la distrugere a aparţinut primarului de atunci, Octav Lovinescu, dar din diferite motive aceasta nu a avut ecoul scontat. Ideea însă a dăinuit şi a fost preluată de către primarul oraşului Fălticeni, Vasile Ciurea, şi de către prefectul judeţului Suceava, Ioan Mazere, la care s-a adăugat un comitet format din 22 de personalităţi locale (dintre care îi amintim pe: comandantul garnizoanei, administratorul financiar – Petru Ioanescu, poliţistul oraşului, George G. Ghiţescu, generalul Neculcea C., locotenent-colonelul N. Gârlea, Octav Lovinescu, Ioan Tatos, profesorul Virgil Tempeanu, Gh. Papadopol, Ioan Giosanu, I. Dragoslav, Neculai Tolea, Adolf Bayer, Dimitrie Secară, Alexandru Cantacuzino - Paşcanu, N. Vaiselberg - doctor, Gh. Vârnav, Serafim Ionescu, Ioan Blându, Davidel Tatos şi Gheorghe Fira – învăţător din Hârtop, iar din 1929 profesor de muzică la liceu) şi avându-l ca membru activ pe locotenent-colonelul Becheanu Gheorghe, comandantul Regimentului 16 Dorobanţi din Fălticeni. Ca urmare, a fost ridicat un monument în anul 1922, care reprezintă un *grănicer la veghe*, monumentul fiind opera sculptorului Theodor Burcă, din Bucureşti.

Ridicarea Monumentului Eroilor Regimentului 2 Grăniceri, dar şi a bustului Maiorului Ioan (opera sculptorului Francisc Tomatti, după un model oferit de către profesoara din Fălticeni Maria Alexandru Costescu - Mihăescu), a fost posibilă în principal prin subscripţie publică şi s-a ridicat, la finalizare, la suma totală de 168.444,65 lei.

Cea de-a doua variantă a Monumentului Eroilor Grăniceri şi, totodată, propunerea pentru Troiţa de piatră.

Costurile doar pentru Monumentul Eroilor Regimentului 2 Grăniceri au fost în valoare de 130.000 de lei, în sumă incluzându-se şi costurile pentru turnarea fundaţiei. Plata către sculptor s-a făcut în rate. Prima rată, de 30.000 de lei, a fost achitată începând cu luna noiembrie 1921. Este de remarcat faptul că suma colectată de Comitetul de iniţiativă pentru cele două obiective şi cea alocată de Primăria Fălticeni a fost de numai 90.000 de lei, diferenţa de aproximativ 80.000 de lei a fost donată de către Casa Administraţiei Bunurilor Regale, ca urmare a unor apeluri din partea generalului Neculcea Constantin şi a locotenent-colonelului Gârlea N. (fost primar al oraşului Fălticeni) către Regele Ferdinand I.

Prima variantă a monumentului pe care a propus-o sculptorul Theodor Burcă primarului în exerciţiu, locotenent – colonelul Gârlea N., la 23 aprilie 1921 avea următoarele caracteristici: înălţimea era de 4,75m, sub forma unui trunchi de piramidă bine aşezat pe soclu, cu 2 trepte, iar în vârful coloanei era postat un vultur care îşi ia zborul, în cioc ducând lanţuri sfărâmate cu care părea că fusese încătuşat. Soclul urma a fi realizat din beton în formă de careu placat cu piatră şi amenajat în formă de bancă pe care se vor putea odihni călătorii aflaţi în trecere prin Fălticeni. Pe faţa şi spatele trunchiului de piramidă la mijloc urmau să fie fixate două plăci din bronz pe care, în basorelief, să fie sculptate episoade din timpul bătăliei. În partea superioară a trunchiului de piramidă pe faţa principală urmau să fie săpate numele eroilor căzuţi pe locul bătăliei, iar pe faţa opusă, numele membrilor Comitetului de iniţiativă. Realizarea acestei variante a monumentului urma să se facă în deplină colaborare între sculptorul Theodor Burcă şi arhitectul Cercului Militar din Bucureşti, Ştefănescu. Preţul estimat al acestei prime variante era de aproximativ 95.000 de lei.

Proiectul a stârnit vii controverse, provocând un adevărat scandal, mai ales în şedinţa publică a Comitetului de iniţiativă din 27 mai 1921, când s-au format două tabere, prima, favorabilă proiectului, condusă de colonelul Rădulescu Dumitru, fostul comandant al Regimentului 2 Grăniceri şi, în acel moment, Director al Infanteriei şi prieten al sculptorului. Tabăra care se opunea proiectului îl avea în frunte pe publicistul şi scriitorul Ion Dragoslav (pseudonim al lui Ion Ivaciuc), care a catalogat monumentul propus ca fiind „necorespunzător esteticei şi artei cerute şi nu face cinste oraşului". Cel care a tranşat disputa printr-un compromis a fost generalul Neculcea Constantin, impunându-şi punctul de vedere şi anume că monumentul va fi realizat numai de către sculptorul Theodor Burcă, care va fi şi arhitectul lui, astfel făcându-se unele economii, iar acesta urmând să propună un nou monument deoarece cel în cauză nu întrunise unanimitate.

(continuare în nr. următor)

Bibliografie:

I. Izvoare inedite

Arhivele Militare Române, *fondul Regimentul 16 Infanterie*, nr. 1037, dosarul nr. 3/ 1877 – 1931.

Direcţia Judeţeană a Arhivelor Naţionale, Suceava, *fondul Primăria oraşului Fălticeni (1850 – 1950)*, nr. 136, dosarul 3/ 1922.

II. Izvoare edite

AELENEI, Victor, *Retrospectivă Istorică a Grănicerilor Români şi a Poliţiei de Frontieră Române*, Bucureşti, Editura Pro Transilvania, 2001.

COSTĂCHESCU, Vasile, *Istoria Oraşului Folticeni*, Editura Tipografia Românească C. Popovici, Folticeni, 1941.

KIRIŢESCU, Constantin, *Istoria Războiului pentru întregirea României 1916 – 1919*, ediţia a II-a, vol. III, Bucureşti, Editura Casa Şcoalelor, 1922.

MIRCEA, Ionela, *Despre activitatea preoţilor militari în timpul primului război mondial* în „APVLVM", Alba – Iulia, nr. 2, 2006.

NICHITA, Geo *Însemnări fălticenene*, Tiparul executat la S.C. Rais, Botoşani, 1997.

TORRY, E. Glenn, *Armata Revoluţionară Rusă şi România. 1917*, Bucureşti, Editura Militară, 2005.

Oameni de seamă—Fălticeni Suceava

Eliot Sorel

Profesorul Eliot Sorel, medic american de origine română, născut în Fălticeni, la data de 2 octombrie 1940, şi Cetăţean de onoare al municipiului Fălticeni, a primit titlul de „Doctor Honoris Causa" al Universităţii de Medicină şi Farmacie „Carol Davila" din Bucureşti. Festivitatea a avut loc la Atheneul Român din Bucureşti, pe data de 6 octombrie 2009. Titlul oferit de universitatea bucureşteană vine ca recunoaştere a meritelor de excepţie în practica medicală, în dezvoltarea ştiinţei medicale şi ca omagiere a unei activităţi de o viaţă în slujba alinării suferinţei umane. El a vizitat oraşul natal în mai multe rânduri. Absolvent strălucit al Liceului „Nicu Gane", promoţia 1957, Sorel a emigrat la sfârşitul anilor '50, continuându-şi studiile la Paris, Londra şi New York. În prezent este profesor la Universitatea din Georgetown şi la George Washinghton University School of Medicine din Washinghton.

Profesorul dr. Eliot Sorel este fondator al Departamentului de Management şi Rezolvare a Conflictului din cadrul Asociaţiei Mondiale de Psihiatrie. Este Membru al Colegiului Psihiatrilor Americani şi Membru Extraordinar pe Viaţă al Asociaţiei Medicilor Americani. Este un lider medical recunoscut la nivel internaţional, un important formator şi profesor medical, un foarte căutat consultant în politici pentru sisteme de sănătate şi un strălucit medic practician. Deţine importante studii şi o vastă experienţă în probleme de sănătate globală, în managementul serviciilor medicale, de leadership în sănătate publică, precum şi competenţe în specialitatea psihiatrie şi deficienţe comportamentale. Este Consilierul Principal al juriului care decernează Premiul "Ion Raţiu pentru Democraţie" la Institutul Woodrow Wilson din Washington, SUA. În 2004, prof.dr. Eliot Sorel a fost decorat de Preşedintele României cu Ordinul Naţional "Steaua României", în grad de comandor. Prof. Eliot Sorel a lansat în 1999 pe câmpia din centrul Washingtonului, la Festivalul Folcloric din Washington proiectul: „Porţi deschise către România", care avea să dezvăluie cultura folclorică a spaţiului rural românesc.

Prof. dr. Eliot Sorel: Sănătatea şi educaţia sunt esenţiale pentru o dezvoltare durabilă. Când vorbim de sănătate şi învăţământ trebuie să gândim că este o investiţie şi nu un cost. Acest lucru este o provocare nu numai pentru România ci pentru toată lumea. Toate sistemele sănătăţii din lume nu sunt sustenabile în formele în care există. Această provocare ne-a determinat să organizăm primul congres al Organizaţiei Mondiale de Psihiatrie la Palatul Parlamentului în 2013 şi de a reveni în iunie 2015, pentru a aborda această schimbare de paradigmă. Aceasta implică o nouă gândire sistemică, sistematică şi integrativă nu numai în domeniul sanitar, ci şi în cel al învăţământului şi al deciziilor politice şi economice E o provocare, care e de dorit să fie abordată de toate aceste domenii pe termen lung.

Ce înseamnă schimbarea de paradigmă?

Prof. dr. Eliot Sorel: Schimbarea de paradigmă în domeniul sanitar presupune schimbarea acestui sistem de la un model al secolelor XIX şi XX axat pe specialişti, către un alt sistem bazat pe echipă integrată, în care diferitele specialităţi şi diferitele atitudini din medicina primară, psihiatrie, sănătate publică, conlucrează şi sunt reunite în acelaşi

(continuare în pag. 7)

(continuare din pag. 6)

local, astfel încât pacienţii să nu fie trimişi dintr-o clădire în alta sau de la o clinică la alta, la kilometri distanţă, cu alte cuvinte este vorba de un sistem care să faciliteze pacientului un acces mai uşor şi bine integrat.

Accesul la servicii medicale este în prezent inegal nu numai în România, ci şi în lume. Poate fi el schimbat? .

Prof. dr. Eliot Sorel: Este absolut necesar să se schimbe. Sistemul în formula actuală nu este sustenabil.

Care ar fi principalele afecţiuni cu care se confruntă populaţia lumii acum comparativ cu secolele XIX şi XX? Cum ar trebui să abordeze sistemele de sănătate noile provocări, având în vedere faptul că asistăm la o îmbătrânire a populaţiei?

Prof. dr. Eliot Sorel: Trebuie să menţionăm că au fost făcute progrese enorme bazate pe această paradigmă. A fost extrem de utilă în domeniul cercetării ştiinţifice medicale, ale cărei rezultate au contribuit la îmbunătăţirea sănătăţii în întreaga lume. Provocarea cu care ne întâlnim în acest domeniu acum este că povara cea mai mare este în domeniul bolilor netransmisibile. Bolile netransmisibile, de pildă bolile cardiace şi depresia, reprezintă cea mai mare povară din lume. Ele coexistă la aceeaşi persoană şi, în plus, apar şi dizabilităţi. Într-un studiu publicat recent de OECD de la Paris demonstrăm clar şi concret, faptul că ignorarea bolilor mintale determină o povară economică adăugată. Această povară, pe lângă povara bolilor propriu zise şi a dizabilităţilor în ţările OECD reprezintă aproximativ 30 %- 40%, procent care nu poate fi trecut cu vederea. Nu vorbim numai despre boală în sine, ci şi despre o consecinţă economic nefastă asupra ţărilor implicate. În acest sens revenim la conceptul investiţii în sănătate şi nu costuri. Costul se referă la boli dar investiţia trebuie să aibă în vedere prevenirea bolilor în primul rând. Este necesară o reorientare în care prevenţia primară, care nu prea există în toate sistemele din lume, trebuie să aibă un rol şi mai important. Cu alte cuvinte, un fel de continuitate între prevenţie primară, secundară şi terţiară. Modelul elaborat în secolele XIX şi XX care mai persistă şi în prezent era bazat pe prevenţie terţiară. Prevenţia terţiară e tardivă şi extrem de scumpă. Nu propunem eliminarea prevenţiei terţiare, ea va continua ca parte a sistemului, dar este necesară o reorientare şi alocare de resurse către prevenţia primară, secundară şi terţiară, în care prevenţia primară să fie primară, şi nu în ultimul rând.

Cunoaşteţi sistemul medical din România. Unde ar trebui intervenit în primul rând? Credeţi că schimbările din Europa Centrală şi de Est au afectat populaţia din punct de vedere al sănătăţii mintale?

Prof. dr. Eliot Sorel: Vă referiţi la determinanţii sănătăţii. Aceştia sunt multipli. Sunt aspecte biologice, genetice, sociale, economice, politice, culturale. O paletă de determinanţi care trebuie luaţi în seamă de planificarea sanitară şi nu numai a modelului clasic de agenţi nocivi, biologici sau psihologici exclusiv. De obicei modelele secolelor XIX şi XX, în principiu, abordau aceste două elemente, foarte rar cele sociale. Un studiu foarte interesant OMS intitulat „Determinanţii sociali ai sănătăţii" vizează aceste aspecte. Transformarea şi inovarea sistemului sanitar,implică abordarea unei palete sistemice complexe care include toţi determinanţii sănătăţii, nu numai unul sau doi. Succesul intervenţiilor primare, secundare şi terţiare nu depinde numai de medici, de echipa medicală, ci şi de pacienţi. Cu alte cuvinte e nevoie de o nouă abordare a relaţiei între profesioniştii din sănătate şi populaţie. Trebuie să ne reorientăm către sănătatea unei comunităţi, a unei populaţii, a unui oraş. Sănătatea este o investiţie în bunăstarea economică, socială şi economică a unei ţări. Sănătatea trebuie abordată multiministerial, nu numai de către Ministerul Sănătăţii.

Credeţi că trebuie o abordare locală a sănătăţii având în vedere anumite particularităţi?

Prof. dr. Eliot Sorel: E nevoie de o viziune globală, cu specificităţi şi adaptări locale, dar care trebuie să fie bine integrate. Este esenţial să existe o coerenţă a strategiei la nivel naţional, dar cu buna înţelegere a specificităţilor locale, precum şi cu alocarea resurselor necesare umane şi financiare, în vederea implementării strategiei naţionale bine integrate la nivel local. În acest sens e nevoie şi de o abordare specifică pentru copii, tineri, bătrâni, femei şi bărbaţi. Este vorba de o provocare globală la care România trebuie să participe.

Se înregistrează o mare migraţie a personalului medical. Cum se va rezolva?Prof. dr. Eliot Sorel: Avem o mare problemă în acest domeniu. La ora actuală se înregistrează un deficit de aproximativ 4 milioane şi jumătate de profesionişti în domeniul sănătăţii în lume. Dacă ne gândim la drepturile omului, la dreptul liberei circulaţii, oamenii au dreptul să meargă acolo unde sunt mai bine plătiţi. Este totodată o provocare şi pentru politicienii români de a crea condiţii de formare şi de lucru. Trebuie atraşi tinerii talentaţi fiindcă aveţi tineri foarte talentaţi în toate domeniile: IT, medicină, ştiinţe sociale. România e o ţară care dispune de un capital uman extraordinar. Investiţia trebuie făcută în capitalul uman, astfel încât să existe speranţa unui viitor în ţară şi să fie create condiţii competitive cu cele din alte ţări ale lumii. De fapt capitalul uman al României este comoara cea mai de preţ a acestei ţări. Unul din elementele esenţiale pentru a corecta această situaţie „hemoragică" creată prin plecarea din ţară a tinerilor dotaţi este un management sanitar clar, bine definit. Consider că în majoritatea sistemelor sanitare din lume asistăm la o mare risipă de bani şi nici managementul oamenilor nu este bine făcut.

Aveţi colaborări cu România?

Prof. dr. Eliot Sorel: Avem o colaborare cu Universitatea Politehnică din Bucureşti cu care Universitatea „George Washington" va lansa un proiect în acest an, pe două teme: rolul tehnologiei informaticii şi al comunicării. Vom stimula propuneri de lucrări de la tinerii doctoranzi de la Universitatea Politehnică Bucureşti şi de la cei de la „George Washington" pentru un concurs . Temele cele mai bune vor fi selecţionate şi vor fi susţinute financiar de un fond comun al celor două universităţi. Sperăm ca aceste lucrări care vor fi selecţionate să constituie o platformă pentru proiecte mai mari.

(http://www.amosnews.ro/prof-dr-eliot-sorel-secolul-xxi-asistam-la-o-schimbare-de-paradigma-sistemelor-de-sanatate)

Pagini glorioase din istoria Regimentului 16 Dorobanţi din Fălticeni - luptele de la Ştefăneşti şi Dealul Şonticari (1916) -

locotenent-colonel dr. **Ilie NUŢU**

În ziua de 24 noiembrie 1916, Regimentul a primit ordin de la divizie să organizeze o poziţie de rezistenţă pe linia Baloteşti – Tunari – pădurea Greceanca, făcând legătura cu Regimentul 27 Dorobanţi. Ca urmare a acestui ordin, Batalionul 1 a ocupat pădurea Greceanca, având ca rezervă Batalionul 2 al regimentului. Batalionul 3 al regimentului a fost ataşat Diviziei a 2-a Cavalerie. La scurt timp după ce a ajuns în poziţiile din zona Ştefăneşti ale Diviziei a 2-a Cavalerie, Batalionul 3 a fost puternic atacat de inamic.

În luptele care au avut loc în zona acestei localităţi, batalionul a pierdut aproape toţi ofiţerii şi cea mai mare parte din trupă. Rămăşiţele batalionului s-au retras în dezordine în zona localităţilor Afumaţi şi Moviliţa. Regimentul, rămas cu numai două batalioane, a evacuat poziţiile din pădurea Greceanca şi s-a pus în marş spre localitatea Grecii de Sus, unde a ajuns în seara zilei de 24 noiembrie 1916.

Infanterişti români pe frontul din Moldova - 1916

A doua zi, regimentul a continuat retragerea până la Jilava, unde s-a cantonat. În aceeaşi zi, rămăşiţele Batalionului 3, compuse din numai 3 ofiţeri şi 300 trupă, au ajuns în zona regimentului şi au fost reorganizate.

În ziua de 27 noiembrie 1916, regimentul a primit ordin de retragere de la divizie spre localitatea Mihăileşti, unde a ajuns a doua zi. Marşul s-a executat în condiţii extrem de grele din cauza timpului ploios.

După numai câteva ore de staţionare în Mihăileşti, regimentul s-a pus în mişcare, retrăgându-se pe şoseaua Mizil la nord de satul Dolbana şi Pitulicea. A doua zi, pe data de 29 noiembrie 1916, regimentul a primit ordin de la brigadă să facă acoperirea spaţiului liber dintre dreapta Diviziei a 7-a Infanterie şi la Glodeanu - Sărat şi stânga Armatei 1 la drumul Boldeşti peste Valea Ghighiului, cu misiunea de a opri orice încercare de trecere a inamicului. Regimentul a rămas în această zonă până în dimineaţa zilei de 30 noiembrie 1916, când a primit din nou ordin de retragere.

În baza ordinului nr. 69 al Diviziei a 7-a Infanterie, regimentul s-a concentrat în satul Pituleasa şi s-a pus în mişcare spre localitatea Florica. După o haltă de aproximativ 3 ore, regimentul şi-a continuat marşul mergând toată noaptea şi a ajuns la Cilibea în ziua de 1 decembrie 1916. În baza ordinului transmis de Brigada 14 Infanterie, regimentul s-a pus din nou în mişcare pe itinerariul Răbeasca – Gălbeanu - Bălăceanu – Rubla Mare – Obrejiţa – Răduceşti – Grebanu şi Buda. În localitatea Buda a ajuns în data de 11 decembrie 1916. Începând cu această dată, Batalionul 1 al regimentului a trecut la executarea de fortificaţii la cota 477 de pe Dealul Terului. Celelalte două batalioane au fost puse sub comanda Brigăzii 2 Infanterie, urmând să acţioneze împreună cu trupele ruseşti (cazaci) în sectorul cuprins între Dealul Terului şi Dealul Şonticari.

(continuare în pag. 9)

(continuare din pag 8)

Imediat după ocuparea poziţiei, Batalioanele 2 şi 3 au trecut la atac. Cu toate eforturile depuse, atacul a fost respins de trupele germane. În această luptă dată în ziua de 14 decembrie 1916, cele două batalioane au înregistrat 26 de morţi, dintre care şi comandantul Companiei a 7-a, locotenentul Popa Haralambie (care îl înlocuise între timp la comanda companiei pe sublocotenent Pitiş Virgiliu), 159 de răniţi şi 31 de dispăruţi. În faţa rezistenţei foarte hotărâte a trupelor germane Batalionul 1 al regimentului a intrat în luptă în dreapta Batalionului 2, făcând astfel legătura cu Divizia a 3-a Infanterie.

A doua zi, Batalionul 1 a înaintat sub focul artileriei germane cu multă vigoare către localitatea Bătăuţi, unde a fost oprit la numai 150 m de poziţiile întărite ale inamicului. În noaptea dintre 15 – 16 decembrie 1916, regimentul a primit ordin să părăsească câmpul de luptă şi să se retragă la est de satul Biceşti spre cota 477. În lupta din data de 15 decembrie, Batalionul 1 a înregistrat 48 de morţi, printre care şi sublocotenentul Lupuş Aurel şi 91 de răniţi.

În dimineaţa zilei de 16 decembrie 1916, regimentul a părăsit poziţia de la est de satul Biceşti şi cota 477 spre satul Tărchişeşti. În conformitate cu ordinul Brigăzii 14 Infanterie nr. 70, regimentul a ocupat sectorul între cota 386 nord Gura Caliţiei până la cota 375 vest satul Bordeşti. Concret, acest sector a fost ocupat de Batalioanele 1 şi 2, iar Batalionul 3, cu compania de mitraliere, a rămas în rezerva brigăzii în satul Tărchişeşti. În timpul nopţii dintre 16 – 17 decembrie 1916, Batalionul 2, care ocupa sectorul de la cota 375 până la Piscul Stejarului, inclusiv, şi legat la stânga de Regimentul 27 Infanterie, a fost atacat cu forţe superioare de către inamic şi s-a retras în satul Brânzari. În acest sat, Batalionul 2 şi-a regrupat efectivele şi a contraatacat, recuperându-şi poziţia, chiar în aceeaşi noapte.

Colonelul Gârlea Neculae – unul dintre ofiţerii de excepţie ai regimentului din Fălticeni. A fost primarul oraşului nostru între 1920 şi 1922.

În cursul nopţii dintre 17 – 18 decembrie 1916, regimentul s-a retras din poziţii, deplasându-se spre Dealul Măgura, unde s-a fixat pe poziţii cu două batalioane în prima linie şi cu cel de-al treilea batalion în a doua linie. În acest sector, regimentul a rămas numai o zi, după care, începând cu seara zilei de 19 decembrie 1916, cu întregul efectiv şi-a început retragerea în ariergarda Diviziei a 7-a Infanterie. Batalionul 2, sub comanda maiorului Pitiş Virgiliu, a format vârful ariergardei. Celelalte două batalioane, un batalion din Regimentul 14 Dorobanţi şi Regimentul 4 Vânători, au format grosul coloanei.

(continuare în nr. următor)

Bibliografie:

*Arhivele Militare Române (din Piteşti), *fondul Regimentul 16 Infanterie*, nr. 1037, dosarul nr. 3/ 1877 – 1931.

*Constantin Kiriţescu, *Istoria Războiului pentru întregirea României, 1916 - 1919*, ediţia a II-a, vol. I, Editura Casei Şcoalelor, 1925.

*Maiorul Cernăianu Ioan, *Rezolvarea Situaţiei din August 1916*, Bucureşti, Tipografia M. & H., 1920.

*Mareşal Alexandru Averescu, *Notiţe Zilnice din Război (1916 – 1918)*, ediţia a II-a, Bucureşti, Editura „Cultura Naţională”, 1935.

Istoria leului românesc de la „talerul olandez” până la banii din ziua de azi

Vremea leului de argint (1867-1914)

Emiterea unei monede naţionale a fost una dintre primele măsuri pe care le-a luat regele **Carol I** imediat după instalarea sa pe tron, pentru că leul românesc a avut, încă de la început, în afară de rolul economic evident, valoarea unui simbol. Urmărirea traiectoriei ascendente a leului, în perioada 1867-1914, ne ajută să înţelegem mai bine însăşi evoluţia statului român, al cărui prestigiu a sporit constant şi vizibil în toată această perioadă.

Naşterea leului românesc

Proiectul punerii în circulaţie a unei **monede româneşti,** care să înlocuiască amalgamul banilor străini care circulau pe teritoriul ţării noastre, s-a lovit de la început de opoziţia încăpăţânată a Austriei şi a Imperiului Otoman. Acesta din urmă, după ce contestase dreptul României de a bate monedă proprie, a sfârşit prin a accepta această idee, dar a pus condiţia ca, pe leii româneşti de aur şi de argint, să apară şi un simbol otoman.

Legea monetară adoptată la 22 aprilie 1867 instituia **leul** ca **monedă naţională**, egal cu 100 de **bani** (monedă divizionară). Un leu românesc cântărea cinci grame de argint, sistemul monetar fiind bazat pe bimetalismul aur:argint.

Pentru a ocoli pretenţiile turcilor, au fost puse în circulaţie mai întâi monedele divizionare de 1, 2, 5 şi 10 bani (în 1867). Ele erau din bronz şi au fost bătute la două monetării din Birmingham (Anglia). în 1868, au fost emise primele monede româneşti de aur, cu valoarea de 20 de lei (un „pol”), tirajul fiind simbolic (200 de bucăţi). Dintre acestea, câteva zeci au fost zidite la temelia castelului Peleş, iar altele au fost dăruite parlamentarilor, miniştrilor, unor diplomaţi străini, guvernului turc, familiei Hohenzollern de la Sigmaringen şi unor capete încoronate din Europa.

Efigii regale

La 3 martie 1870, se înfiinţează la Bucureşti **Monetăria Statului**, care bate, în acelaşi an, moneda de argint de un leu şi pe cea de aur de 20 lei. Punând în circulaţie aceşti bani, guvernul român „a ignorat complet pretenţia otomană’ care se referea la existenţa pe monede a unui însemn al suveranităţii turceşti. În anii următori, sistemul monetar românesc avea să fie întregit cu piesa de argint de 50 de bani (numită „**dupcă**”, în Moldova, şi „**băncuţă**”, în Muntenia) şi cele de doi şi, respectiv, de cinci lei.

Prezenţa efigiei suveranului pe monede este plină de semnificaţii. **Prima monedă românească** cu efigia lui Carol I este **polul de aur** din 1868, când domnul apare tânăr, fără barbă. Mai târziu, după 1879, gravorul **Kullrich** a realizat nişte efigii foarte reuşite, devenite clasice şi care s-au perpetuat pe unele monede până în 1901 (cea de cinci lei). Suveranul are un aer maiestuos şi hotărât. Spre sfârşitul secolului, Carol I este înfăţişat mai în vârstă de către gravorul **Anton Scharff**, iar după 1910, în efigiile realizate de **Tasset**, suveranul apare bătrân, impunând respect, după o domnie neîntreruptă de peste patru decenii.

Dacă monedele divizionare de bronz (banii) vor cunoaşte unele modificări ale dimensiunii şi ale greutăţii lor, leii de argint au rămas neschimbaţi, în cazul lor, variind numai gravurile de pe avers şi de pe revers. În 1906, cu ocazia sărbătoririi a 40 de ani de domnie a regelui Carol I, s-au bătut monede de unu şi de cinci lei, având pe o parte chipul său din tinereţe – aşa cum arăta la venirea în ţară, iar pe cealaltă parte, efigia regelui încărcat de ani. Cu această ocazie, au mai fost puse în circulaţie şi monede de aur cu valoarea de 12½, 20, 25, 50 şi 100 de lei.

Schimbarea de statut a României şi aspiraţiile sale naţionale se reflectă şi în legenda care înconjură efigia suveranului. Moneda de aur de 20 de lei din 1868, este prima şi singura unde **Carol este numit „domnul românilor”**.

Această titulatură a supărat, în special, Austro-Ungaria şi Rusia, pentru că a fost interpretată ca o veleitate de a deveni domn al tuturor românilor, deci şi al celor din Transilvania şi din Basarabia. Pe moAnedele ulterioare, efigia suveranului apare însoţită de legenda „**Carol I, domnul României**” şi, după 1881, „**Carol I, rege al României**”. Prin greutatea, dimensiunile şi puritatea argintului, leii româneşti erau similari cu monedele Uniunii Monetare Latine (Franţa, Italia, Elveţia şi Belgia), la care ţara noastră s-a alăturat de facto.

A fost epoca cea mai europeană şi mai prestigioasă a leului românesc, care a rămas o monedă stabilă şi puternică până la primul război mondial.

(continuare în pag. 11)

(continuare din pag. 10)

„Mitiţă roade ruble”

Din dorinţa edificării unei monede naţionale sănătoase, statul român s-a lovit de problema monedelor străine, care încă mai circulau pe teritoriul ţării. În mai 1873, printr-un decret, ministrul de finanţe, **Petru Mavrogheni**, scade sensibil cursul acestora, anunţând totodată că, începând cu data de 1 decembrie a aceluiaşi an, monedele străine „nu vor mai fi primite la casele publice pe nici un preţ”. La acea vreme, cele mai întâlnite erau **rublele ruseşti** (o rublă de argint = 3,70 lei), **sfanţii austrieci** şi **icusarii turceşti**. Problema a fost pentru moment rezolvată, dar războiul pentru independenţă o va readuce în actualitate. La 1877, nu doar trupele ruseşti imperiale au traversat teritoriile româneşti, ci şi banii lor, aruncaţi pe piaţă cu un curs mai mare decât cel real (o rublă valora acum patru lei). Din cauza acestei adevărate invazii, leul românesc de argint a devenit tot mai rar pe piaţă, situaţie care ameninţa să se perpetueze şi după război. A fost nevoie de măsura energică a ministrului de finanţe **Dimitrie Sturdza**. În 1879 cei care aveau economii în ruble au avut un mare şoc la un moment dat, când s-a anunţat devalorizarea bruscă a rublei faţă de leu, revenindu-se la cursul normal: o rublă = 3,70 lei.

Totodată, copeicile (moneda divizionară rusească) şi-au pierdut cursul legal. Păgubiţii s-au răzbunat imediat, poreclindu-l pe ministrul finanţelor „Mitiţă roade ruble”. Un an mai târziu, rublele au fost retrase definitiv, iar argintul obţinut prin topirea lor s-a folosit la baterea monedelor de cinci lei.

Primele bancnote româneşti

Confruntat cu lipsa de numerar, cauzată de Războiul de Independenţă, statul român a pus în circulaţie aşa-numitele „bilete ipotecare”, cu scopul de a strânge noi fonduri pentru înzestrarea armatei. Legea din 12 iunie 1877 stipula: „Aceste bilete vor fi la purtător, ele vor avea curs obligatoriu şi se vor primi în plată de toate casele publice. Ele se vor retrage din circulaţie într-un timp determinat, când atunci li se vor socoti zece la sută mai mult peste valoarea lor nominală”.

Au fost emise bilete de: 5, 10, 20, 50, 100 şi 500 de lei.

Surse:
Terra Magazin, ianuarie – aprilie, 2005
http://istoriiregasite.wordpress.com

Acestea erau împodobite cu scene alegorice, în care predominau figurile de daci şi de romani (ilustrând apartenenţa la latinitatea europeană şi idealul vechii Dacii). Elementul de siguranţă era filigranul cu efigia împăratului Traian. Acestea au fost primele bancnote româneşti. După 1880, BNR a aplicat un supratipar roşu asupra biletelor ipotecare, ele fiind retrase în 1888 şi distruse prin ardere.

Între timp, Banca Naţională pusese în circulaţie, în 1881, o nouă emisiune de bancnote, dintre care cea mai mare valora 1000 de lei. Ele vor rămâne practic neschimbate până prin anii 1906-1910. Cu o continuitate remarcabilă, aceste bancnote se înscriau într-un stil coerent şi simetric. Desenul lor conţinea alegorii cu trimitere la originea daco-romană a poporului nostru şi la caracterul agrar-pastoral al civilizaţiei ţărăneşti. Aceste motive aveau să fie reluate mereu pe bancnotele româneşti, până în 1947.

Cetăţile leului: BNR şi CEC

Banca Naţională a României a fost întemeiată la 11 aprilie 1880 şi este cea mai importantă instituţie a României independente, din domeniul de care ne ocupăm. Ctitorul instituţiei este **Eugeniu Carada**, iar primul guvernator a fost **Ion Câmpineanu**, ministru de finanţe la data întemeierii acesteia. Principalele funcţii ale BNR constau în emiterea de bancnote şi în reglementarea creditului. Palatul Băncii Naţionale, în care funcţionează şi în prezent (partea veche), a fost construit pe strada Lipscani, între 1884 şi 1889, după planurile arhitecţilor francezi **Albert Galleron** (cel care a proiectat şi Ateneul Român) şi **Cassien Bemard**, cu sprijinul arhitecţilor români **Nicolae Cerchez şi E. Băicoianu**.

Un pas important pentru edificarea unei economii monetare stabile a fost înfiinţarea **CEC**-ului (**Casa de Economii şi Consemnaţiuni)**, care atunci purta numele de „**Casa de Depuneri, Consemnaţiuni şi Economie”**. Pentru această instituţie s-a înălţat un somptuos edificiu pe Calea Victoriei, care desfată şi azi privirea trecătorilor. Palatul CEC, monument de arhitectură, a fost construit între 1885-1900, într-un stil eclectic, elegant, după planurile arhitectului **Paul Gottereau.**

Ultimele efigii regale (1914-1947)

În anul care a aruncat Europa în vâltoarea primului război mondial – 1914 – leul românesc era o monedă deosebit de stabilă, iar resursele de aur ale Băncii Naţionale sporiseră neîncetat. Anii războiului, cu cheltuielile lor imense pentru înarmare, cu evacuarea tezaurului BNR la laşi şi apoi în Rusia (de unde nu s-a întors nici până în ziua de azi), şi cu dereglarea economică, au avut efecte dezastruoase asupra monedei noastre naţionale, în 1919, după război, leul românesc se număra printre cele mai slabe monede europene. Tot atunci, statul român a trebuit să rezolve problema coroanelor austro-ungare şi a rublelor ruseşti care mai circulau încă în noile provincii ale Regatului României Mari. Această situaţie a făcut ca moneda

românească să nu mai poată reveni niciodată la valoarea şi la prestigiul său antebelic. Către sfârşitul deceniului al lll-lea, leul traversează o criză, încheiată prin stabilizarea sa din februarie 1929.

Chipurile suveranilor care s-au succedat au rămas întipărite pe aversul monedelor. Pe cele de 20 şi de 100 de lei – aur din 1922, efigia regelui Ferdinand, încununat cu frunze de laur, aduce puţin cu cea a împăratului francez Napoleon al III-lea. Chipul de copil al micului rege Mihai, de pe monedele de 5 şi de 20 de lei, din 1930, va fi curând înlocuit cu cel al tatălui său, Carol al II-lea. Efigia regelui Carol al II-lea avea să fie executată, pe leii româneşti dintre 1930 şi 1940, de gravori talentaţi precum Andre Lavrillier, Ion Jalea şi Haralambie Ionescu.

Pagini realizate de
plutonier adjutant ***Nelu ALDEA***

„Postul de profesor de educaţie fizică şi sport <<mi-a venit ca o mănuşă>>”

De loc sunt din Ţarna Mare, o localitate limitrofă a municipiului Fălticeni, azi parte integrantă a municipiului. Sunt ultimul din cei şapte copii (3 băieţi şi 4 fete) ai familiei. După absolvirea Liceului Agricol din Fălticeni, datorită rezultatelor bune pe plan sportiv (box), am fost încorporat la una din unităţile militare din Bucureşti, cu destinaţia practicării sportului la Clubul Sportiv Rapid. În 1991 am terminat cursurile Şcolii postliceale de antrenori din cadrul Academiei Naţionale de Educaţie Fizică şi Sport (şcoala era pentru toate ramurile sportive). Din punct de vedere al studiilor, am început Facultatea de Educaţie Fizică şi Sport, din cadrul Universităţii „Ovidius” din Constanţa, şi le-am terminat la Universitatea „Bacovia” din Bacău. Am terminat apoi un master de Management Instituţional, din cadrul Facultăţii de Farmacie din Iaşi, după care au urmat apoi o serie de cursuri legate de activitatea profesională, cum ar fi: cursuri de pirotehnişti, cursuri cu jandarmi francezi, cursuri cu poliţişti francezi, cursuri cu poliţişti americani pe linie pirotehnică. Am amintit de activitatea sportivă. Pot să spun că a fost una cu rezultate foarte frumoase, şi s-a desfăşurat între anii 1981 – 1996. Am început la Clubul Sportiv PAL Fălticeni, între anii 1981 – 1985. Între anii 1985 – 1987 am activat la Rapid Bucureşti, ajungând campion naţional de tineret. Din anul 1987 până în anul 1992 am continuat la clubul la care am început, PAL Fălticeni, apoi, între 1992 – 1994, la Dinamo Bucureşti şi am terminat la Farul Constanţa, între anii 1994 – 1996. Câteva rezultate? În 1991 am fost campion european, la categoria 60 kg, în Suedia. În Grecia, în 1990, am fost campion balcanic. Bronz la campionatul mondial din Australia, 1991. Campion la Turneul Internaţional „Centura de Aur”, în 1990, 1992 şi în 1993. Campion naţional al României, de cinci ori. Am participat la Jocurile Olimpice de la Barcelona, în 1992. Medaliat cu bronz la campionatul mondial din Finlanda, anul1993. Aşa, numai câteva rezultate. Profesional. Nu am să povestesc prea multe. Am început la biroul judiciar de la Poliţia Fălticeni, după care la Suceava. Postul de profesor de educaţie fizică şi sport de la Şcoala Militară de Subofiţeri de Jandarmi Fălticeni, pe care l-am ocupat prin concurs, „mi-a venit ca o mănuşă”. Cu toate că am mai pierdut bani la salariu, dar, modul de lucru, care mă linişteşte, colectivul deosebit, în care m-am integrat imediat, atmosfera, siguranţa, colaborarea cu colegii de catedră, îmi dau convingerea că am ajuns la locul de muncă potrivit sufletului meu şi pregătirii mele. În ceea ce priveşte pe tinerii zilelor noastre, cred că au o falsă ierarhie a valorilor. Pe lângă asta, nu-i interesează prea mult viitorul, pe majoritatea dintre ei, valorile morale şi spirituale sunt înlocuite cu o înţelegere greşită a realităţii. Mulţi dintre părinţi greşesc, lăsându-i la voia întâmplării, alţii pentru că le îndeplinesc dorinţe care nu au nici o logică în iconomia unei bune creşteri a copilului, de exemplu, îi cumperi telefon de 2500 lei unui copil de 14 ani, acesta fiind un exemplu nu atât de grav ca altele, şi nu vreau să mai insistăm. Nu sunt sceptic, şanse sunt, dar la bază trebuie să fie munca.

Colonel **Vasile NISTOR**

„Tata era cu disciplina în casă”

În Suceava m-am născut, în anul 1981, clasele primare şi gimnaziale le-am făcut la Şcoala Generală Siminicea, liceul la Industrial 3 Suceava, armata la Fălticeni şi Suceava. În timpul efectuării stagiului militar mi s-a ivit o oportunitate, aceea de a da examen la Şcoala Militară de Subofiţeri de Jandarmi Drăgăşani, asta şi la recomandarea părinţilor, care voiau un loc sigur de muncă pentru copilul lor, cât şi pentru disciplină. Tata era cu disciplina în casă, dar nu cu pedepsele, mama se ocupa cu această latură educativă, şi nu a greşit. Şi după 6 luni de armată, în urma rezultatelor de la examenul de admitere, deveneam elev al şcolii militare. Profesorul de la instrucţia tragerii, cred că este şef de catedră acum, mi -a insuflat pasiunea pentru tir. Am ajuns şi locul I pe minister, dar pentru acest lucru trebuie să-i mulţumesc şi domnului colonel Postelnicu Ionel, de la noi de la Fălticeni, pentru încurajările de a participa la concursurile de tir organizate la diferite niveluri. Şi dacă tot suntem la amintiri, trebuie să-l amintesc aici şi pe domnul învăţător Mihai Penciuc, de la Siminicea, un om deosebit din toate punctele de vedere. Are un băiat la jandarmi, la Suceava. Întorcându-ne la Drăgăşani, cred că toţi elevii îşi aduc aminte cu plăcere de domnul general Ioan Crânguş. În august 2003, după terminarea şcolii, am fost repartizat la Fălticeni, unde am ocupat funcţia de comandant de pluton, iar din 2006 până în prezent activez la compartimentul secretariat. Printre pasiuni, un loc fruntaş îl ocupă pescuitul. Sunt mare „pescar amator”, cu ceva trofee, după posibilităţile bălţilor noastre. Sunt „proaspăt căsătorit”, soţia este din Câmpulung-Moldovenesc, şi eram tare curios ce o să iasă dintr-o femeie de la munte şi un bărbat de la câmpie. Şi au ieşit doi năzdrăvani gemeni. Eu fiind singur la părinţi, vă daţi seama cum mă uit la ei. Cei 7 ani de acasă sunt esenţiali pentru felul cum cresc şi se dezvoltă intelectual, moral şi social copiii noştri. Este adevărat că pentru unii anturajul este foarte periculos, ajungând chiar să le modifice comportamentul, în latura negativă. Tinerii noştri au calităţile lor, dar trebuie ţinuţi din scurt, asta şi datorită tentaţiilor şi atracţiilor de tot felul. Cu mai multă atenţie asupra lor din partea tuturor factorilor responsabili s-ar putea să avem surprize foarte plăcute.

Plutonier major **Victor-Ioan HREBENCIUC**

Supliment religios

al Bisericii Şcolii Militare de Subofiţeri de Jandarmi Fălticeni

„***Rugaţi-vă neîncetat***” (I Tes. 5,17)

Fălticeni – BISERICA „ADORMIREA MAICII DOMNULUI”

Locotenent-colonel dr. **Ilie NUŢU**

În numeroase rânduri, atunci când, fiind singuri sau împreună cu prietenii şi familia, ne -am „rătăcit” pe străzile Fălticenilor, iar privirea noastră a întâlnit o construcţie, care ne-a atras atenţia, de cele mai multe ori îngălbenită de trecerea anilor, în minte ne-au venit numeroase întrebări: Cine a construit-o?, În ce scop?, Cine au fost cei care au locuit în ea?, Ce poveşti, întâmplări sau evenimente ne transmite? De ce poartă strada denumirea de …?, şi multe altele.

Vom încerca, în seria de articole pe care ne-o propunem, să răspundem măcar la câteva dintre întrebările enumerate anterior.

Speranţele noastre sunt legate de dorinţa de a păstra această moştenire arhitecturală, dar şi culturală deosebită din oraş, pentru generaţiile ce vor să vină.

Credem că unul dintre cele mai reprezentative şi totodată mai frumoase repere ale oraşului Fălticeni, îl reprezintă Biserica „Adormirea Maicii Domnului”, locul spiritual unde ne găsim pacea, locul unde suntem alături de cei dragi, la principalele momente ale vieţii: botezul, cununia şi moartea. Ea este sufletul oraşului nostru, iar după cum ştim cu toţii, atunci când ne pierdem sufletul, nu ne mai rămâne nimic.

Carte poştală - 1914

Biserica „Adormirea Maicii Domnului” a fost construită în 1827 din piatră şi cărămidă şi acoperită cu tablă din fier, de către spătarul Mihail Gane şi a fost ulterior sfinţită probabil de mitropolitul Veniamin Costache. Primul preot care a slujit în biserică a fost preotul Vasile Ştirbu. Biserica a fost trecută în anul 1843 în epitropia nepotului său, postelnicul Matei Gane (tatăl scriitorului Nicolai Gane). Terenul pe care a fost construită biserica a fost donat de către Neculai Boian, cu actul legalizat la tribunal din 23 noiembrie 1854. În acest an, biserica avea 7 clopote (unul mare – achiziţionat în 1847, unul mijlociu, 4 mici şi unul cu „sunet dogit)”.

(continuare în pag.14)

(continuare din pag. 13)

Prima reparaţie făcută bisericii a fost la 1843. În vara anului 1883, Anastasia Circhidic a înălţat turnul cu 4 m şi a cumpărat din Viena ceasornicul pe care l-a şi montat pe banii ei. Tot această distinsă şi credincioasă doamnă a ctitorit, în anul 1850, Biserica „Sfinţii împăraţi Constantin şi Elena" din satul Lămăşeni, care a fost proprietatea soţului său.

Carte poştală - 1912

Biserica s-a remarcat şi printr-o prestaţie deosebită a corului acesteia. Prima menţiune despre activitatea şi repertoriul acestui cor este făcută în 1871. Este realizarea profesorului de muzică pentru învăţământul gimnazial Mihai Boşteanu.

Încununarea muncii a mai multor împătimiţi ai muzicii corale bisericeşti de la Fălticeni a venit în iunie 1921, când, la concursul organizat de Societatea „Tinerimea Română" din Bucureşti, corul bisericii format din 80 de persoane pe 4 voci a obţinut premiul I.

În anul 1886, a fost cumpărat cu suma de 500 de franci epitaful – lucrat la Moscova de la un negustor din Chişinău.

Pomelnicul ctitoricesc a fost executat ulterior, în anul 1899.

Primul inventar al patrimoniului bisericii a fost întocmit în 1903, de unde reiese, printre altele, că prima Sfântă Evanghelie a fost dăruită bisericii din Fălticeni de către Gheorghe şi Elena Hărtular, la 1836. Cea mai veche carte din care s-a citit în biserică este „Trei cântări", tipărită la Bucureşti în 1769.

Meniul care se servea enoriaşilor de hramul bisericii în cimitirul din jurul acesteia, era compus din pâine şi colaci, zeamă (supă cu carne), sarmale şi pilaf .

Între 1904 şi 1906, s-a realizat pictura din interior, de către pictorul Gheorghe Şerban (împuşcat de ruşi în propria sa locuinţă din Iaşi în 1917). Tot acum a fost realizată toată lemnăria din interior de către sculptorul Costache C. Costăchescu şi a fost înlocuită pardoseala din lespezi de piatră cu mozaic. Deoarece tencuiala pe care a fost executată pictura a fost rău executată, aceasta a început să se desprindă şi să cadă după câţiva ani. Pentru reparaţii s-au cheltuit 21.340,30 de lei contractaţi printr-un împrumut cu termen de scadenţă de 27 de ani.

În anul 1923, biserica a fost zugrăvită pe exterior de către pictorul Ioan Luchian, din Târgu Neamţ, din păcate şi această lucrare a fost realizată modest.

Între anii 1924 – 1925, biserica a fost reparată şi înfrumuseţată radical, lucrările fiind executate aşa cum se cuvine şi de foarte bună calitate. Pictura a fost refăcută în totalitate de către pictorul I. Doroftei. Tot acum a fost introdusă lumina electrică în biserică şi la ceasul din turn. Electrificarea bisericii a costat primăria 50.000 de lei. În acelaşi an, biserica s-a îmbogăţit cu o cruce mare, care se scotea pe străzile oraşului în „Vinerea Mare", înlocuind vechea cruce, care a fost dăruită bisericii din Oprişeni. Crucea a fost cumpărată de la o expoziţie din Chişinău, cu suma de 12.000 de lei.

În aceeaşi perioadă de timp, pentru ca biserica să posede un cimitir propriu, s-a hotărât, cu acordul Ministerului Cultelor şi cel al Instrucţiunilor, ultimul ca beneficiar, să se facă un schimb de teren între cel dăruit cu titlu gratuit bisericii de către doamna Maria Leancă - situat la vale de Administraţia Financiară, pentru a se construi un internat, şi 2 h de teren arabil şi fânaţ în Ţarna Mare. Este de reţinut faptul că, totuşi, biserica a avut un cimitir propriu în jurul acesteia până în anul 1865, după care, treptat, au fost îndepărtate toate crucile.

În 1935, biserica a beneficiat de reparaţii majore dându-i-se un stil moldovenesc, după planurile arhitectului Mircea Popovici, din Bucureşti.

Dintre personalităţile de seamă care au vizitat Biserica „Adormirea Maicii Domnului" din Fălticeni îi amintim pe: Domnitorul Grigore Al. I. Ghica (1850), poetul Dimitrie Bolintineanu (1857), consulul general rus Wilhelm de Kotzbue (1860), Domnitorul Al. I. Cuza (1864), prim-ministrul Ion Brătianu (1881), Regele Carol I (9 iunie 1883), ministrul Lascăr Catargiu, Mihail Kogălniceanu (1888), mitropolitul Iosif Naniescu, mitropolitul Moldovei şi Sucevei Partenie, poetul George Topârceanu (1913), mitropolitul Moldovei Pimen (1915), ministrul Instrucţiunii Simion Mehedinţi, (1918), Cezar Petrescu (1922), Nicolae Iorga (1923), ministrul Instrucţiei dr. Constantin Anghelescu (1924), ministrul cultelor Alexandru Lepedatu (martie 1925), ministrul de externe I.Gh.Duca, Mihail Sadoveanu, generalul Traian Moşoiu (1925), ministrul Instrucţiunii Publice Dimitrie Gusti (1930), ş.a.

(va urma)

Bibliografie:
- Vasile Costăchescu, *Istoria Bisericii Catedrale „Adormirea Maicii Domnului" din oraşul Folticeni 1827 – 1927*, Tipografia „M. Saidman", 1929.

CUVÂNT DIN SCRIPTURĂ

Psalmul 72

1. Cât de bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei drepţi la inimă.
2. Iar mie, puţin a fost de nu mi-au alunecat picioarele, puţin a fost de nu s-au poticnit paşii mei.
3. Că am pizmuit pe cei fără de lege, când vedeam pacea păcătoşilor.
4. Că n-au necazuri până la moartea lor şi tari sunt când lovesc ei.
5. De osteneli omeneşti n-au parte şi cu oamenii nu sunt biciuţi.
6. Pentru aceea îi stăpâneşte pe ei mândria şi se îmbracă cu nedreptatea şi silnicia.
7. Din răutatea lor iese nedreptatea şi cugetele inimii lor ies la iveală.
8. Gândesc şi vorbesc cu vicleşug, nedreptate grăiesc de sus.
9. Până la cer ridică gura lor şi cu limba lor străbat pământul.
10. Pentru aceasta poporul meu se ia după ei şi găseşte că ei sunt plini de zile bune
11. Şi zice: "Cum? ştie aceasta Dumnezeu? Are cunoştinţă Cel Preaînalt?
12. Iată, aceştia sunt păcătoşi şi sunt îndestulaţi. Veşnic sunt bogaţi".
13. Iar eu am zis: "Deci, în deşert am fost drept la inimă şi mi-am spălat întru cele nevinovate mâinile mele,
14. Că am fost lovit toată ziua şi mustrat în fiecare dimineaţă".
15. Dacă aş fi grăit aşa, iată aş fi călcat legământul neamului fiilor Tăi.
16. Şi mă frământam să pricep aceasta, dar anevoios lucru este înaintea mea.
17. Până ce am intrat în locaşul cel sfânt al lui Dumnezeu şi am înţeles sfârşitul celor răi:
18. Într-adevăr pe drumuri viclene i-ai pus pe ei şi i-ai doborât când se înălţau.
19. Cât de iute i-ai pustiit pe ei! S-au stins, au pierit din pricina nelegiuirii lor.
20. Ca visul celui ce se deşteaptă, Doamne, în cetatea Ta chipul lor de nimic l-ai făcut.
21. De aceea s-a bucurat inima mea şi rărunchii mei s-au potolit.
22. Că eram fără de minte şi nu ştiam; ca un dobitoc eram înaintea Ta. Dar eu sunt pururea cu Tine.
23. Apucatu-m-ai de mâna mea cea dreaptă. Cu sfatul Tău m-ai povăţuit şi cu slavă m-ai primit.
24. Că pe cine am eu în cer afară de Tine? Şi afară de Tine, ce am dorit pe pământ?
25. Stinsu-sa inima mea şi trupul meu, Dumnezeul inimii mele şi partea mea, Dumnezeule, în veac.
26. Că iată cei ce se depărtează de Tine vor pieri; nimicit-ai pe tot cel ce se leapădă de Tine.
27. Iar mie a mă lipi de Dumnezeu bine este, a pune în Domnul nădejdea mea, ca să vestesc toate laudele Tale în porţile fiicei Sionului.

Pelerin în Bucovina

Mănăstirea Probota

Mănăstirea Probota (după denumirea veche **Mănăstirea Pobrata**) este o mănăstire ortodoxă din România, construită în anul 1530 în satul Probota (care aparţine în prezent de oraşul Dolhasca din judeţul Suceava) de către domnitorul Petru Rareş. Biserica mănăstirii are hramul Sfântul Nicolae (sărbătorit în fiecare an pe 6 decembrie). Mănăstirea Probota a îndeplinit rolul de necropolă domnească a Moldovei (1522-1677), aici aflându-se mormintele domnitorilor Petru Rareş (1527-1538, 1541-1546) şi Ştefan Rareş (1551-1552), al Doamnei Elena Rareş şi ai altor membri ai familiei domnitoare a Moldovei.

Mănăstirea Probota a fost inclusă pe Lista monumentelor istorice din judeţul Suceava din anul 2004, având codul de clasificare SV-II-a-A-05592 şi fiind formată din 6 obiective:

- Biserica "Sf. Nicolae" - datând din 1530 şi având codul SV-II-m-A-05592.01;
- Clisiarniţa - datând din 1530 şi având codul SV-II-m-A-05592.02;
- Ruinele caselor domneşti - datând din 1530 şi având codul SV-II-m-A-05592.03;
- Ruinele clădirilor din incintă - datând din sec. XVI-XVII şi având codul SV-II-m-A-05592.04;
- Turnurile de colţ - datând din sec. XVI şi având codul SV-II-m-A-05592.05;
- Zidul de incintă - datând din 1550 şi având codul SV-II-m-A-05592.06.

În anul 1993, Organizaţia Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură (UNESCO) a inclus Biserica "Sf. Nicolae" din cadrul mănăstirii, împreună cu alte 6 biserici din nordul Moldovei (Arbore, Humor, Moldoviţa, Pătrăuţi, Suceava ("Sf. Ioan cel Nou") şi Voroneţ), pe lista patrimoniului cultural mondial, în grupul Bisericile pictate din nordul Moldovei.

(De la Wikipedia, enciclopedia liberă)

Paraclisul Jandarmeriei Suceava

Doamne, binecuvintează pe cei ce iubesc podoaba casei Tale!

Oamenii, prin chiar raţiunea lor de a fi, Îl caută pe Dumnezeu şi, creaţi după chipul Lui, se nevoiesc spre asemănarea cu El. Găsind inimi iubitoare, Dumnezeu pune în ele dorul după Dumnezeu şi râvna de a plăcea Lui. Această râvnă o au şi angajaţii Jandarmeriei Suceava şi una dintre roadele ei a fost ***paraclisul cu hramul Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil al unităţii.*** Acest paraclis s-a realizat de-a lungul timpului, a cunoscut mai multe prefaceri şi la fiecare moment de cotitură s-a simţit lucrarea lui Dumnezeu care a mişcat inimile, voinţa şi lucrarea noastră. Prezentăm în cele de mai jos calea care s-a străbătut de la mutarea instituţiei în actualul sediu până astăzi, în ceea ce priveşte locul în care îl slăvim pe Dumnezeu în această unitate.

Încă din primul moment când Jandarmeria Suceava s-a mutat în actualul sediu de pe str. Traian Vuia, la sugestia d-lui lt. col. Teodorovici Alexa, adjunctul pentru logistică, d-l comandant lt.col. Roman Liviu a ordonat destinarea unui spaţiu (o cameră) unde ostenitorii jandarmi, în vreo clipă de linişte, să poată îngenunchea la Dumnezeul îndurărilor şi să ceară milostivirea şi pacea Celui Prea Înalt. Astfel, ***prima formă a actualului paraclis al unităţii*** a fost amenajată încă din anul 2004, anul în care unitatea a funcţionat în locaţia de astăzi. Era un paraclis rudimentar, fără altar datorită spaţiului mic disponibil, dar elegant, având improvizat un fel de iconostas de PAL, împodobit cu icoane împărăteşti, icoanele Sfinţilor Apostoli, ale câtorva praznice împărăteşti. În faţa acestuia, spre închinare se aflau aşezate spre închinare icoanele (mari) ale Mântuitorului şi Maicii Domnului. De asemenea, pereţii erau împodobiţi cu icoanele (aplicate pe lemn) unora dintre cei mai cunoscuţi Sfinţi români şi Sfinţi militari.

Dezavantajul pe care îl prezenta acest **spaţiu de închinare** l-a reprezentat, în primul rând, faptul că nu era un spaţiu liturgic, chiar dacă în el se săvârşeau zilnic rugăciunile de dimineaţă şi slujba acatistului, cu pomenirea pomelnicelor cadrelor. Apoi, al doilea inconvenient era faptul că intrarea în acest locaş de rugăciune se făcea prin clubul unităţii, ceea ce împiedica accesul cadrelor, atunci când la club se desfăşura vreo activitate.

Dumnezeu a binecuvântat acest loc de închinare şi a dat un bun prilej pentru prefacerea lui, atunci când Maica Stareţă a Mănăstirii Dragomirna, stavrofora Heruvima, închinându-se aici, a sugerat conducerii unităţii, d-lui comandant col. Şalar Eugen împodobirea iconostasului existent cu uşi împărăteşti sculptate. S-a putut pune astfel problema regândirii şi redimensionării lăcaşului existent. Astfel, prin dărâmarea unor pereţi şi înglobarea unui hol şi unei cămări, spaţiul a fost mărit cu doi metri (în adâncime), făcând astfel loc pentru Sfântul Altar. În două luni, fostul locaş de închinare a devenit, cu cheltuieli financiare minime, dar cu multe ciocniri şi insistenţe pentru fel de fel de aprobări, un adevărat paraclis. S-a zidit Sfânta Masă, s-a realizat mobilierul necesar Sfântului Altar pentru proscomidiar şi păstrarea veşmintelor preoţeşti, s-a realizat un nou iconostas, tot din PAL, îmbrăcat într-o pânză bleu-jandarm, cu uşi împărăteşti sculptate, împodobit cu frumoase icoane (aplicate), realizate la atelierele mănăstirii Putna. Naosul a rămas împodobit cu icoane aplicate, dar mai mari, iar registru iconografic s-a modificat, pe peretele dinspre miazănoapte fiind icoane cu scene din Duminicile Penticostarului, iar pe cel dinspre miază-zi icoane cu scene din Săptămâna Patimilor, între ele fiind intercalate icoane ale Sfinţilor militari. De asemenea, s-a realizat un analog sculptat, s-au procurat toate cărţile de slujbă, cu sprijinul obştii mănăstirii Dragomirna, precum şi Sfintele vase, cu sprijinul obştii mănăstirii Cămârzani.

Prin sfinţirea săvârşită de Î.P.S. Pimen, arhiepiscopul Sucevei şi Rădăuţilor la 31 octombrie 2006, s-a dăruit lui Dumnezeu prinosul de iubire al jandarmilor suceveni, ***a doua formă a paraclisului unităţii.***

S-au putut rezolva astfel principalele inconveniente de până atunci: paraclisul a devenit un spaţiu liturgic autentic, în care se săvârşeşte zilnic utrenia, iar slujba Sfintei Liturghii, cât de des este cu putinţă, aducându-se slavă lui Dumnezeu şi jertfă pentru iertarea păcatelor şi buna sporire a ostenitorilor Jandarmeriei Suceava. De asemenea, paraclisul a fost separat de clubul unităţii, fiind astfel posibil oricând accesul celor ce vor să se închine şi să ceară mila lui Dumnezeu, jandarmi sau civili.

Doi ani mai târziu, Dumnezeu a lucrat spre împodobirea paraclisului Său din sediul Jandarmeriei Suceava, prin glasul unor jandarmi, care şi-au plâns neputinţa de a privi paraclisul existent ca pe un adevărat locaş de cult, din cauza lipsei picturii. Cu acceptul inspectorului şef şi sprijinul financiar al tuturor jandarmilor din judeţ s-a trecut la o nouă prefacere a paraclisului unităţii, care a necesitat mai mult timp, mai multă osteneală şi mai multă jertfă decât cele două forme precedente. Într-un an, însă, paraclisul a fost împodobit cu pictură neo-bizantină, realizată de un fost jandarm care şi-a descoperit vocaţia de pictor de biserici şi care şi-a legat astfel numele de instituţia pe care o părăsise de peste zece ani, Valeriu Curcan. De asemenea, fostul iconostas improvizat a fost înlocuit de unul adevărat, o adevărată bijuterie din lemn de stejar, realizată de doi sculptori talentaţi rădăuţeni, protosinghelul Iachint Moisa şi Ioan Dodiu.

Noua podoabă a paraclisului unităţii a fost dăruită lui Dumnezeu prin slujba de sfinţire a picturii, săvârşită după sfânta Liturghie de Î.P.S. Pimen, a doua zi după hramul paraclisului, la pomenirea Sfântului Nectarie de Eghina, în anul 2009.

Chiar dacă s-a împlinit dorinţa noastră de a avea un paraclis frumos, o oază de linişte şi reculegere, un loc special destinat unde Dumnezeu să fie cinstit, dacă nu după cuviinţă, măcar din prisosul inimilor noastre, rămânem cu regretul că nu am putut realiza mai mult. Lipsa terenului şi neputinţa de a găsi înţelegere **a împiedicat până acum ridicarea unei bisericuţe a Inspectoratului de Jandarmi Judeţean Suceava**. Dacă Dumnezeu va voi şi va găsi inimi iubitoare de Dumnezeu la ostenitorii Jandarmeriei Suceava, va rândui ca, vreodată, visul ridicării unei bisericuţe să devină realitate, iar evlavia jandarmilor suceveni să se arate nu doar ascunsă în sediul unităţii, ci tuturor ce trec prin faţa ei.

Până atunci, toţi lucrătorii unităţii, împreună cu preotul militar, să ne nevoim să durăm în sufletele noastre biserici lui Dumnezeu, ascultând cuvântul Sfântului Apostol Pavel care îi învăţa pe credincioşii din Corint, iar prin ei şi pe noi, că *trupurile noastre sunt temple ale Duhului Sfînt pe Care Îl avem în noi* (I Cor, 6, 19). Ostenindu-ne să înfrumuseţăm acest templu al lui Dumnezeu, El ne va dărui cele de folos şi cele plăcute Lui.

Preot militar **Radu Şerban NICOLAU**

PSIHOLOGIA FERICIRII

partea I

În cea mai mare parte a istoriei sale, psihologia a fost preocupată de ceea ce afectează mintea umană în sens negativ: anxietatea, depresia, nevrozele etc, scopul terapeuţilor fiind de a aduce persoana de la o stare afectivă negativă la una neutră, pozitivă. Emoţiilor negative li s-a acordat o atenţie mai mare decât celor pozitive, cum ar fi fericirea. Recent, psihologia a început să abordeze fericirea ca pe o problemă ştiinţifică şi mai puţin filosofică. „Sănătatea mentală trebuie să fie mai mult decât absenţa bolii mentale, trebuie să fie ceva asemenea unui fitness viu, vibrant al minţii şi spiritului uman.

Bogăţia, statutul social şi puterea au devenit în cultura noastră simboluri ale fericirii. Atunci când vedem oameni cu bani, faimoşi, care arată impecabil, tindem să presupunem că vieţile lor sunt împlinite, deşi multe dovezi indică exact contrariul (cazuri de suicid, dependenţă de droguri şi alcool).

În ceea ce priveşte plăcerea şi satisfacţia, atunci când medităm asupra experienţelor care fac viaţa mai frumoasă, cei mai mulţi oameni se gândesc mai întâi că fericirea constă în trăirea plăcerii: o mâncare bună, o viaţă sexuală satisfăcătoare şi tot ce poate fi cumpărat cu bani. Plăcerea este sentimentul care apare atunci când informaţia din conştiinţă ne spune că aşteptările stabilite de condiţionările biologice sau sociale sunt împlinite; este o componentă importantă a calităţii vieţii, dar prin ea însăşi, nu aduce fericirea. Somnul, odihna, mâncarea şi sexul sunt experienţe reparatorii, care readuc ordine în conştiinţă atunci când nevoile fizice apărute produc dezorganizare psihică. Dar ele nu contribuie la dezvoltarea psihologică şi a complexităţii eului. Plăcerea ajută la menţinerea ordinii existente, dar nu poate genera o nouă ordine în conştiinţă. Mihaly Csiksyentmihaly, psiholog american de origine maghiară, a scris cartea „Flux. Psihologia fericirii”, care sintetizează zeci de ani de cercetări asupra aspectelor pozitive ale experienţei umane: bucurie, creativitate şi procesul implicării totale în viaţă, pe care l-a numit flux. Ideea centrală a lucrării este că fericirea nu este ceva ce apare pe neaşteptate, nu este rezultatul norocului, nu se poate cumpăra şi nu se comandă, nu depinde de evenimentele externe, ci mai degrabă de modul în care sunt ele interpretate. Fericirea este o stare care se pregăteşte, se cultivă. Percepţiile privind viaţa noastră sunt rezultatul mai multor forţe care modelează experienţa trăită, fiecare având o influenţă asupra bunei sau proastei noastre dispoziţii şi care nu pot fi controlate de noi. Însă cu toţii am trăit experienţe în care am simţit că avem controlul asupra acţiunilor noastre, că suntem stăpânii propriului destin. În asemenea momente rare suntem într-o stare de încântare profundă, a cărei amintire este durabilă şi rămâne un fel de reper despre cum ar trebui să fie viaţa. Autorul numeşte această stare experienţă optimală.

Contrar a ceea ce s-ar putea crede, aceste momente nu apar când persoana este pasivă sau în stare de repaos, ci atunci când corpul sau mintea sunt împinse până la limita lor într-un efort deliberat de a realiza ceva dificil sau valoros. Experienţa optimală dă un sentiment de control, de participare la conţinutul vieţii care se apropie cel mai mult de ceea ce înţelegem în mod obişnuit prin fericire. Au fost studiaţi câteva sute de „experţi”- artişti, atleţi, muzicieni, medici, chirurgi, maeştri de şah, etc, persoane care păreau că-şi petreceau timpul făcând exact ceea ce le place. Astfel a fost dezvoltată teoria experienţei optimale, bazate pe conceptul de flux: starea în care persoanele sunt atât de implicate într-o activitate, încât nimic altceva nu pare să mai conteze; experienţa în sine este atât de plăcută, încât persoanele ar face-o cu orice preţ, numai pentru plăcerea de a o face. Funcţia conştiinţei este de a prelua informaţii despre ce se întâmplă în exteriorul şi în interiorul organismului şi de a le prezenta într-o astfel de manieră încât ele să poată fi evaluate şi corpul să poată reacţiona. În acest sens, ea funcţionează ca un sistem de triere a senzaţiilor, percepţiilor, sentimentelor şi ideilor, stabilind care sunt informaţiile prioritare. În milioanele de ani de evoluţie, sistemul nervos uman a devenit atât de complex, încât acum este capabil să-şi influenţeze propriile stări, ceea ce îi permite ca, într-o anumită măsură să funcţioneze independent de bagajul genetic sau de mediu.

Omul poate alege să fie fericit sau nefericit, indiferent de ceea ce se întâmplă „în afară”, doar prin schimbarea conţinutului conştiinţei. Cu toţii cunoaştem persoane, care, numai prin maniera lor de a privi lucrurile şi prin forţa personalităţii pot transforma o situaţie disperată într-o situaţie uşor de înfruntat. Dezvoltarea acestei trăsături este una de care depinde modul în care reuşim să supravieţuim şi să dăm sens existenţei noastre.

(continuare în pag 18)

PSIHOLOGIA FERICIRII

partea a II-a

(continuare din pag. 17)

Adaptarea la stres sau stilul de adaptare se referă la modul în care putem transforma o tragedie, o catastrofă în stabilirea unui nou scop, mai clar şi mai urgent: cel de a depăşi dificultăţile generate de dezastru. Dintre toate virtuţile şi aptitudinile, aceasta este cea mai folositoare pentru supravieţuire şi mai favorizantă pentru îmbunătăţirea calităţii vieţii. Există trei dimensiuni implicate în realizarea acestui scop:

1.încrederea în forţele proprii

2.orientarea atenţiei spre lumea exterioară

3.descoperirea de noi soluţii.

Pe de cealaltă parte, nu vom reuşi să realizăm acest scop dacă nu avem încredere în noi, ne orientăm atenţia spre lumea interioară (prin lamentări, căutarea vinovaţilor, autoblamare, îngrijorare neproductivă, gândire negativă), evităm acţiunea, despicând firul în patru.

Experienţa optimală derivă din implicarea în anumite activităţi care presupun următoarele caracteristici:

1. **O activitate stimulativă care solicită aptitudinile personale.**
Activitatea nu presupune neapărat un efort fizic. Una din activităţile cel mai des menţionate este cititul.
O altă activitate universal agreată este aceea de a te afla în compania altor persoane - socializarea.
O situaţie competiţională – jocuri, sporturi, formele de exprimare artistică şi literară.

2. **Concentrarea acţiunii şi atenţiei**, pentru a fi complet absorbiţi de acea activitate. Oamenii sunt atunci atât de implicaţi în ceea ce fac, încât acţiunile lor devin spontane, aproape automate.

3. **Scopuri clare**. Faptul de a ne atinge scopurile creează ordine în conştiinţă şi întăreşte structura eului.

4**. Refuzul de a te lăsa distras**. Una din trăsăturile cele mai apreciate ale stării de flux este aceea că atâta timp cât durează, persoana poate să uite toate aspectele neplăcute ale vieţii. Asta pentru că aceste activităţi cer o concentrare totală a atenţiei şi astfel, orice informaţie irelevantă este eliminată din minte.

5. **Exercitarea puterii de control asupra activităţii**. Experienţa optimală este adesea favorizată de jocuri, sporturi şi alte activităţi de petrecere a timpului liber, care te desprind de viaţa cotidiană şi de neplăcerile ei inerente. Dacă cineva pierde un joc de şah sau îşi neglijează hobby-ul, nu trebuie să-şi facă griji; în schimb, în viaţa reală, efectele greşelilor sau întârzierilor pot fi sancţiunile, concedierea. De aceea, experimentarea stării de flux este de obicei descrisă ca implicând o lipsă a grijilor care, în alte situaţii duce la pierderea controlului.

6**. Pierderea conştiinţei de sine**. Atunci când o activitate este suficient de captivantă, atenţia nu se mai concentrează deloc la trecut sau la viitor, ci strict la prezent, la activitatea desfăşurată. Uneori senzaţia este că faci corp comun cu natura sau cu ceilalţi.

7. **Perceperea alterată a timpului**. În timpul experienţei optimale, timpul nu trece ca de obicei. Durata obiectivă pe care o apreciem în raport cu evenimentele exterioare, cum ar fi ziua sau noaptea sau ora de pe ceas devine irelevantă. De obicei persoanele declară că timpul trece mult mai repede.

<u>Cum putem atinge starea de flux</u>

- există activităţi care au fost create exact în acest scop: muzica, alpinismul, dansul, navigaţia, şahul;
- experienţele culturale – piese de teatru, film, operă, pictura, etc.;
- folosirea corpului la maximum de potenţial prin exerciţii fizice din cele mai diverse: alergare, înot, ascensiuni pe munte, ca remediu pentru stările de deprimare, plictiseală, iritare;
- sexualitatea reprezintă una din experienţele cele mai satisfăcătoare, depăşite ca putere de motivare doar de nevoia de a supravieţui, de a bea şi de a mânca;
- yoga şi artele marţiale, prin care exersăm autocontrolul asupra minţii şi corpului;
- muzica, creată cu scopul de a produce anumite stări de spirit. Ascultarea, nu auzirea muzicii ameliorează calitatea vieţii;
- mâncarea ne modelează starea de spirit, lucru pe care se bazează arta culinară;
- munca şi relaţiile interpersonale pozitive.

Sintetizând, se poate spune că eul transformă experienţe subiective în flux optimal, dacă realizează următorii paşi:

1.stabilirea de scopuri concrete, pentru realizarea cărora să depui efort susţinut

2.implicarea totală în activitate

3.atenţia concentrată pe acţiunea în curs.

4.bucuria experienţei subiective imediate.

Ne putem bucura de viaţă chiar şi atunci când circumstanţele obiective sunt brutale şi nefavorabile. A deţine controlul asupra vieţii înseamnă a vedea efectiv în orice o sursă de bucurie.

Rubrică realizată de
căpitan **Adriana TIMOFTE**

Ieri civil, azi militar

Etape, niveluri, începuturi, angajamente. Sunt trepte care ne marchează existenţa fiecăruia.

Dacă până mai ieri terminam un liceu - era o etapă, dacă intram în posesia unei diplome de bacalaureat - era un nivel, atunci când scriu aceste rânduri privindu-mi mânecile de la uniformă - se cheamă un început, dacă mâine voi depune un jurământ - se cheamă un angajament.

Angajamente facem cu toţii de când învăţăm liberul schimb. Ne angajăm faţă de părinţi să fim buni, faţă de profesori să le urmăm sfaturile, de iubită să o respectăm, de vârstnici să-i ocrotim. Cu toţii ne angajăm, dar urmărim un scop personal bine conturat, un interes material, o favoare, o iubire necondiţionată.

Jurământul militar este angajamentul suprem pe care un umil slujbaş care trăieşte într-o societate democratică l-ar putea face faţă de patrie. Atunci ne angajăm în adevăratul sens al dăruirii şi toate etapele, nivelurile, începuturile ne par mici, nesemnificative în comparaţie cu ceea ce jurământul militar trezeşte în noi. Acesta este un moment „magic" când, ne angajăm ca după toate etapele, nivelurile, începuturile vieţii noastre tinere, să dăm ceva înapoi societăţii, arătând că numai caracterele tari pot să facă asta.

Asta cred că înseamnă să fii militar, de aceea îmi doresc să devin jandarm. A oferi, necondiţionat, angajându-te sub drapel, rostind jurământul militar, este după mine un gest de frumoasă şi înaltă ţinută morală. Restul sunt doar etape, niveluri, începuturi.

Nu a trecut mult timp de când, împreună cu toţi colegii mei, stăteam mândri cu armele la piept în faţa Drapelului de Luptă al şcolii având în faţa noastră părinţii, rudele, pe cei dragi şi apropiaţi nouă. A fost o festivitate de rutină poate, pentru colegii noştri mai în vârstă, dar sunt sigur că şi pe ei şi pe noi, un astfel de eveniment te face puţin mândru că eşti echipat în frumoasa ţinută bleo-jandarm.

Ceva frumos se întâmplă la aceste festivităţi, ceva ce te marchează profund şi ceva ce poate vom înţelege numai după un timp. Pe moment, toată pregătirea de până atunci, toate repetiţiile, toate gândurile de dinainte despre cum va fi, se estompează, rămânând undeva departe în sertarul amintirilor şi acel moment, cu arma la piept, te face să fii mândru. Dacă în general mândria este asociată unui păcat, această mândrie sunt sigur că este o virtute. Recunosc, sunt mândru că am ales această cale, am fost mândru atunci de lacrimile mamei mele, am fost mândru de strângerea bărbătească a tatălui meu, sunt mândru că cineva are încredere în mine. Asta am trăit atunci, când pentru o oră, lumea mea cu tot ceea ce era mai drag mie, se afla pe pietonalul municipiului Fălticeni.

Primul crăciun în haine militare

A sosit Crăciunul anului 2014, urmat de revelionul 2015. Provin dintr-o familie care respectă Biserica şi ale ei tradiţii. Am fost crescut în principiile acesteia şi cred în ele. Toate sărbătorile de Crăciun le-am petrecut împreună cu familia şi bunicii mei. Am simţit Crăciunul, atunci când eram mic, ca pe ceva ce vei primi, iar atunci când am crescut i-am apreciat puterea de a apropia, de a ierta, de îndreptare şi înnoire. Acum a venit Crăciunul anului 2014, primul Crăciun pe care l-am petrecut având şi calitatea de elev al şcolii militare. Ceva a fost altfel. Trecând peste graba de a ajunge acasă, de bucuria întâlnirii cu părinţii, această sărbătoare a fost altfel. Tot la fel l-am petrecut, dar parcă lumina Crăciunului a fost alta, ochii mamei mele luceau intens, tatăl meu se aşează parcă mai aproape de mine la masă, parcă totul se accentua ca emoţie, sentiment şi trăire. A fost nevoie să trec printr-o rigoare militară, un ritm impus, un program strict ca să-mi dau seama ce frumos poate fi un Crăciun în familie. S-ar putea să fie rodul maturizării ori poate al şcolii pe care o urmez, cert este faptul că o familie are nevoie de Crăciun. Am învăţat să preţuiesc clipele şi orele petrecute în familie şi mi-am propus ca atunci când voi termina şcoala, familia să-mi fie punctul de reper, farul ce stă mereu aprins, centrul universului meu. Şi acum când sunt mare, Crăciunul continuă să dăruiască, ce anume, citiţi mai sus !

elev **Boca** Ioan-Eugen *(clasa 101)*

De ce “Jandarmeria”?

„Dacă Jandarmeria n-ar exista, ea ar trebui imediat inventată” - spunea generalul Marcielle, conştient de necesitatea şi valoarea instituţiei .

De-a lungul timpului, peste 60 de miliarde de oameni s-au născut pe această planetă. Dintre aceştia, numeroşi sunt cei care au avut o influenţă benefică asupra locului în care trăim, ei populând şi dezvoltând treptat societatea în mijlocul căreia trăim noi astăzi . În evoluţia sa însă, omul a simţit de la început să manifeste o dorinţă perpetuă pentru supremaţie, asta ducând la conflicte majore, care s-au soldat cu pagube de vieţi omeneşti şi materiale. Din legea firească a echilibrului, împotriva celor care atacau, au fost cei care apărau, astfel creându-se forţele militare, care au evoluat treptat, odată cu societatea, de la forţa fizică care prima în favoarea strategiei şi a tehnicii militare moderne de astăzi. În funcţie de necesităţile oamenilor şi a direcţiei în care aceştia acţionau, s-au născut diverse ramuri destinate diverselor activităţi, pe care le desfăşoară, fiecare având scopul ei precis. Dintre acestea, cea care a fost o constantă reală din viaţa de zi cu zi, este reprezentată de Jandarmerie, aceasta îndeplinind diverse misiuni pentru a apăra integritatea fizică şi morală/materială a omului. Lucrurile s-au schimbat pe parcurs, tehnicile dure de instruire ale jandarmului fiind înlocuite treptat cu altele mai blânde, dar un lucru a rămas cert, acela că fiecare nou venit în acest sistem depune un jurământ în care afirmă hotărât "jur să-mi apăr ţara", ceea ce nu mai lasă loc de comentarii . Activitatea Jandarmeriei nu se rezumă doar la parade, fanfare şi uniforme frumoase, ci înseamnă exigenţă, o viaţă cu multe privaţiuni, departe de familie, iar cei care doresc să cunoască realităţile şi provocările vieţii de jandarm sunt conştienţi de asta.

Deşi pare o treabă simplă, nu oricine poate face faţă, valori precum colegialitatea, spiritul de camaraderie şi unitate, fiind imperios necesare unui jandarm, fără de care nu există forţa, necesare pentru îndeplinirea misiunilor.

Pe parcursul evoluţiei ei, s-au confirmat anumite lucruri, unii oameni au privit cu teamă munca jandarmului, unii cu respect, iar alţii au dat dovadă de admiraţie, dar mai presus de toate, s-a confirmat că a fi jandarm nu e doar o meserie, ci este un mod de a trăi . Fiecare cetăţean are libertatea de a alege dacă vrea să fie apărat sau apărător.

elev **Acea** Ştefăniţă Ionuţ *(clasa 101)*

CENTENARUL MUZEULUI FĂLTICENILOR (1914-2014)
şi
MUZEUL DE ARTĂ „ION IRIMESCU“ - LA PATRU DECENII

În ziua de 08.11 2014 între orele 12.00-15.30, un număr de 26 de elevi ai şcolii din anul I şi II, au participat la manifestările prilejuite de aniversarea a 100 de ani de existenţă a primului muzeu din oraşul Fălticeni, „Muzeul Fălticenilor”, şi împlinirea a 40 de ani de activitate a Muzeului de Artă „Ion Irimescu”.

Obiectivul activităţii a fost să conecteze elevii şcolii noastre cu repere culturale din universul Fălticenilor, cunoaşterea personalităţilor din zonă care au marcat cultura şi arta românească.

Prima întâlnire din cadrul programului aniversar a avut loc la Sala „Pictor Aurel Băeşu” în faţa unei asistenţe numeroase. Au fost prezenţi: primarul Cătălin Coman, preşedintele Consiliului Judeţean Suceava – Cătălin Nechifor, prof. univ. dr. Ioan Opriş – personalitate recunoscută în domeniul protejării patrimoniului cultural naţional, scriitorul Eugen Dumitriu – cronicarul Fălticeniului, criticii de artă Gheorghe Macarie şi Gheorghe A.M. Ciobanu, conf. univ. dr. Dan Dascălu, scriitoarea Doina Cernica. Invitaţii au vorbit în termeni laudativi despre rolul culturii şi al personalităţilor locale în conturarea prestigiului Fălticeniului. Manifestările s-au încheiat la Muzeul Apelor „Mihai Băcescu” cu vizionarea expoziţiei documentară „Vasile Ciurea, întemeietorul Muzeului Fălticenilor”, prezentată de prof. Mioara Gafencu, şi continuată cu recitalul susţinut de rapsodul Ion Creţeanu. Activitatea a fost captivantă, trezind curiozitate în rândul elevilor, în ceea ce priveşte esteticul, frumosul, ordinea culorilor şi dragostea faţă de cultura şi arta românească autentică. Pentru a pătrunde în misterele vieţii si activităţii omului care a iubit oraşul Fălticeni şi pe locuitorii acestuia mai mult ca pe sine, este aproape o obligaţie din partea noastră, a celor de acum, de a prezenta câteva repere biografice despre cel care a fost şi este Vasile Ciurea.

Profesorul s-a născut la Fălticeni în 9/22 august 1883. A locuit pe strada Ştefan cel Mare la nr. 35, casa fiind refăcută. Tatăl său era funcţionar la prefectură iar mama, Elena, era fiica protopopului Gheorghian din Botoşani. A urmat Şcoala Domnească din strada Ion Creangă (fostă Uliţa Rădăşenilor), apoi gimnaziul „Alecu Donici” tot în oraşul natal şi Liceul Naţional din Iaşi. Între 1902-1907 urmează Facultatea de ştiinţele naturale din Iaşi. Dragostea pentru pământul pe care ne ducem traiul, pentru vrednicia unui neam care a suferit veacuri întregi, dar care şi-a păstrat neştirbită energia creatoare, îi va fi insuflată de profesori emeriţi precum Paul Bujor, pionier al şcolii româneşti de biologie şi cel care a pus bazele colecţiilor laboratorului şi muzeului de morfologie animală al universităţii, Ion Simionescu , care va deveni şi mentorul său, naturalist de mare anvergură şi in-

(continuare în pag. 21)

(continuare din pag. 20)

telectual de înaltă ţinută.

În 1906, student fiind, îşi însoţeşte fostul profesor de Ştiinţe fizico-naturale din gimnaziu, M. Stamatin, într-o excursie cu elevii pe drumuri dornene, bistriţene şi nemţene. Apoi urmează o călătorie de studiu cu profesorul Ion Simionescu, în Deltă şi în Dobrogea.

Promovează examenul de licenţă în anul 1907 şi intră în învăţământ. Întâi la Liceul „Andrei Başotă" din Pomârla (Botoşani), apoi la Liceul de Băieţi „Principele Ferdinand" din Bacău, iar din 1911 la gimnaziul „Alecu Donici" din Fălticeni.

Aici a început munca tenace de a colecţiona piese rare pentru înfiinţarea unui muzeu regional.

Procesul-verbal din 12 noiembrie 1914 constituie actul de naştere al Muzeului Regional al judeţului Suceava, act semnat de cei trei ctitori: avocat Artur Gorovei, căpitan G. Vârnav şi profesor Vasile Ciurea. Prin decizia Ministerului Instrucţiunii se primeşte aprobarea de a instala muzeul în două camere din aripa stângă a Gimnaziului „Alecu Donici" puse la dispoziţie de directorul Anastasie Spiridonescu.

Statutul juridic al Muzeului Sucevei este întărit în februarie 1915 de Comisiunea Monumentelor Istorice, obiectele colecţionate *„ni le veţi semnala ca proprietate a statului"*.

Bun şi tenace organizator, Vasile Ciurea adună prin liste de subscripţii, cotizaţii sau donaţii viitoarele „cărămizi" atât de necesare existenţei tinerei instituţii de cultură. Zestrea tânărului muzeu creşte prin antrenarea elevilor şi a cărturarilor de la sate. Transformarea gimnaziului în Liceul „Nicu Gane" (1923), mărirea numărului claselor de elevi şi necesitatea înfiinţării unui internat, pun în practică dorinţa ca muzeul să aibă un local propriu. Discuţiile cu Prefectura pentru un local propriu al muzeului au început din 1924. Cum construcţia unui nou sediu pentru muzeu era prea costisitoare, se decide cumpărarea caselor boierului „Al. Cantacuzino" amenajarea acestora pentru a deveni muzeu.

La 22 iunie 1930 are loc inaugurarea Muzeul Fălticenilor.

La 31 octombrie 1931 s-a dat o nouă formă juridică şi un nou statut Societăţii „Muzeul Fălticenilor".

În 1937, deosebit de activ, Vasile Ciurea este onorat cu gradaţia de merit.

În 1943 are loc pensionarea din învăţământ a profesorului Vasile Ciurea. Primeşte Meritul Cultural în grad de cavaler, cl.I.

În 1944 datorită schimbării cursului războiului are loc evacuarea muzeului cu valoroasele colecţii.

În 1948 Vasile Ciurea, director onorific al muzeului, solicită fonduri pentru întreţinere.

În 1950 este nevoit să se despartă de muzeu, prin numirea altui director. Muzeul raional trece în bugetul statului.

Anul 1968 – reorganizarea administrativă a ţării pe judeţe şi desfiinţarea raioanelor aduce schimbări neaşteptate şi pentru Muzeul Fălticenilor, parte din exponate au fost transferate Muzeului Regiunii de la Suceava, devenit Muzeul de Istorie al Bucovinei, parte au rămas în localul fostului Sfat de Raion. În timp, Biblioteca oraşului a fost mutată în locul Muzeului. Partea etnografică şi câteva vestigii arheologice se păstrează la Muzeul „Ion Irimescu". Două săli de la Muzeul Apelor „Mihai Băcescu" adăpostesc din 1982 exponate ale fostului muzeu.

Vasile Ciurea a participat în anul 1970 la Centenarul Liceului „Nicu Gane" fiind numit preşedinte al Comitetului de Organizare a Centenarului şi invitat de onoare.

1973 − octombrie, 7, profesorul Vasile Ciurea încetează din viaţă.

Opera sa, Muzeul, chiar trunchiat, îl onorează şi-l reprezintă pe cel numit „Omul muzeu" – profesorul Vasile Ciurea.

Căpitan **Petru PĂDURARU**
dirigintele clasei 104

Din suflet pentru copiii cu nevoi speciale…

În ziua de 05.12.2014, un număr de 12 elevi ai Şcolii Militare de Subofiţeri de Jandarmi „Petru Rareş” Fălticeni, însoţiţi de lt. Nistor Anişoara au reuşit să aducă zâmbetul pe buzele copiilor cu nevoi speciale de la „Grădiniţa Specială” din Fălticeni, oferindu-le cadouri cu ocazia sărbătoririi Sfântului Nicolae. Această activitate s-a realizat în baza Convenţiei de colaborare încheiată între Grădiniţa Specială şi Şcoala Militară de Subofiţeri de Jandarmi „Petru Rareş” Fălticeni şi a avut, ca obiectiv principal, implicarea colectivelor de elevi în campanii de promovare a atitudinilor şi comportamentelor prosociale.

Elevii şcolii noastre au avut o iniţiativă demnă de lăudat, manifestând empatie, dragoste şi grijă faţă de semeni, dorindu-şi să împărtăşească bucuria sărbătorilor de iarnă cu cei aflaţi în suferinţă. Drept recompensă, copiii cu nevoi speciale ne-au oferit un moment extrem de emoţionant, care a constat într-un spectacol alcătuit din cântece, dansuri şi poezii specifice sărbătorilor de iarnă. Nimeni nu s-ar fi gândit vreodată că nişte copii aflaţi în dificultate, neajutoraţi, cu probleme atât de mari sunt capabili să ofere nişte momente atât de plăcute şi pline de emoţie. Dar, în ciuda nevoilor pe care le au, au arătat că sunt plini de veselie, energie şi speranţă. Se citea asta în ochii şi pe chipul lor. Probabil că este ceea ce le dă forţa şi curajul de a merge mai departe. Am putut observa care sunt lucrurile în care aceşti copii îşi găsesc fericirea, sunt lucruri atât de mărunte….

Evenimentul la care am luat parte ar trebui să ne determine să reflectăm asupra lucrurilor cu adevărat importante în viaţă şi să savurăm pe deplin toate micile bucurii pe care ea ni le oferă.

(continuare în pag. 23)

continuare din pag. 22

„Vizita la copiii de la Grădiniţa Specială a fost o experienţă pe cât de plăcută, pe atât de emoţionantă, pe care cu siguranţă aş vrea să o repet. Aceşti copii minunaţi m-au cucerit instantaneu şi m-au emoţionat profund. Bucuria lor şi reacţia la micile noastre daruri m-au făcut să preţuiesc şi mai mult sănătatea. M-a emoţionat pur şi simplu conştientizarea situaţiilor cu care aceşti copii, la vârste atât de fragede, trebuie să se confrunte. De asemenea, şi puterea pe care o au, să meargă mai departe, plini de inocenţă, bucurie şi optimism. Pentru mine, a fost o lecţie de viaţă primită din partea copiilor cu nevoi speciale şi sunt de părere că, astfel de gesturi ar trebui să fie materializate mai des, nu doar cu ocazia diferitelor sărbători”.

elev **Volintiriu** Ramona – *clasa 101*

„La grădiniţa specială, unde am oferit copiilor cadouri cu ocazia Sfântului Nicolae, am fost foarte plăcut surprins de serbarea oferită de aceştia, care pentru mine a fost un moment plin de emoţie şi bucurie. Este de admirat ceea ce au putut să facă acei copii. Pe timpul serbării, am observat cu câtă dăruire, dragoste şi bucurie au cântat şi au dansat. De admirat sunt însă şi doamnele educatoare care dau dovadă de multă răbdare şi pun suflet în tot ceea ce fac. Sper ca pe viitor să îi mai vizităm”.

elev **Gliz** Codruţ – Andrei – *clasa 102*

„Vizita la grădiniţa specială m-a făcut să simt o mare satisfacţie, întrucât am reuşit împreună cu colegii mei să facem fericiţi nişte copii cu care soarta a fost destul de crudă. Sper ca pe viitor să mai existe astfel de iniţiative în şcoală, care ar însemna nu doar un plus de imagine şcolii, cât mai ales un plus de bunătate şi omenie”.

elev **Băhnăreanu** Vlăduţ – Alexandru – *clasa 103*

„Participarea la acest eveniment caritabil a avut asupra mea un impact emoţional deosebit, întrucât nu am avut până acum un contact direct cu situaţia acelor copii, conştientizând astfel, cât de importantă este grija faţă de semeni”.

elev **Aconstantinesei** Florin – *clasa 201*

„Văzându-i pe acei copii a fost ca o trezire la realitate. Este dificil să vezi copii atât de mici şi inocenţi încercaţi deja de viaţă. Abia atunci îţi dai seama că problemele tale sunt minore şi că există probleme cu adevărat reale. Îţi dai seama ce preţ are sănătatea, cât de norocoşi suntem cu toţii că o avem, lucru care ne face datori să-i ajutăm pe cei aflaţi în dificultate”.

elev **Borşan** Alexandru – *clasa 202*

„Am rămas profund impresionat de implicarea şi grija deosebită pe care personalul grădiniţei o manifestă faţă de aceşti copii. Am remarcat că, frecventând grădiniţa, copiii au realizat progrese remarcabile. Este foarte dificil să ajuţi un număr atât de mare de copii să depăşească greutăţile ce le marchează viaţa şi să-ţi asumi un grad de responsabilitate atât de mare”.

elev fruntaş **Chiorescu** George – *clasa 203*

A consemnat
locotenent **Anişoara NISTOR**

GÂNDURI, OPINII, IMPRESII, MESAJE
- cursul poliţişti locali -

„Cursurile efectuate la Şcoala de Subofiţeri de Jandarmi „ Petru Rareş" Fălticeni, mi-au lăsat o impresie deosebită. Am învăţat multe lucruri noi şi am întâlnit şi cunoscut oameni deosebiţi. Mulţumesc pe această cale tuturor doamnelor şi domnilor instructori. Mulţumesc pentru tot ceea ce am învăţat aici şi cu siguranţă aceste lucruri noi îmi vor fi de folos atât în activitatea profesională cât şi în familie." Agent principal **Joltea Florin** – *Poliţia locală Vatra Dornei.*

„Mulţumim profesorilor care ne-au instruit pe parcursul acestui curs şi care au avut răbdarea de a ne pregăti pentru o mai bună activitate în instituţiile din care provenim." Agent principal **Duceag Marius** – *Poliţia locală Rădăuţi.*

„Pe timpul cursului am învăţat şi aprofundat lucruri noi, utile

şi totodată necesare. Profesorii pe care i-am avut au fost foarte bine pregătiţi şi omenoşi. În general, şcoala din Fălticeni a fost extrem de primitoare cu noi. În final putem afirma cu toţii că ne pare rău că s-a terminat acest curs." Agent superior **Diaconu Ştefan** – *Poliţia locală Târgu Neamţ.*

„Cursul a însemnat pentru mine o experienţă unică, având de fiecare dată în faţa clasei profesori profesionişti şi colegi extraordinari majoritatea din oraşele apropiate Municipiului Fălticeni. Pentru ceea ce aţi făcut pentru noi vă mulţumesc cu sinceritate." Agent superior **Trofin Ionel** – *Poliţia locală Târgu Neamţ.*

„Pentru mine acest curs a însemnat o perioadă frumoasă în care am cunoscut oameni noi, am aflat lucruri inedite, am învăţat multe şi, cel mai important, poate am simţit multă, multă căldură din partea cadrelor didactice, din acest motiv declar fără rezerve ONOARE ŞI RESPECT TUTUROR PROFESORILOR." Agent superior **Hriţcu Robert Sorin** – *Poliţia locală Fălticeni.*

„Perioada de trei luni de pregătire de care am beneficiat la Şcoala Militară de Jandarmi de subofiţeri „Petru Rareş" Fălticeni, mi-a oferit prilejul să-mi îmbunătăţesc substanţial cunoştinţele în materie de ordine publică si nu numai. Toate competenţele predate au fost atent pregătite de oameni deosebiţi cu un nivel de pregătire înalt, iar experienţa pe care am acumulat-o de la aceştia îmi va fi cu certitudine de un mare ajutor pentru activitatea ce urmează să o desfăşor în cadrul Poliţiei locale Suceava. Regretul meu după acest curs este unul just: MI-AŞ FI DORIT SĂ FIU JANDARM." Şef serviciu **Manoliu Liviu** – *Poliţia locală Suceava.*

„În urma cursului de aici de la şcoala de jandarmi am acumulat numeroase cunoştinţe legislative, cunoştinţe de etică şi deontologie poliţienească, atât la locul de muncă dar mai ales în familie. Pe durata cursului a existat în permanenţă un schimb de experienţă cu alţi colegi din teritoriu şi cu cadrele didactice din şcoală. Cu ocazia apropierii sărbătorilor de iarnă vă urez tuturor cadrelor didactice tradiţionalul" La mulţi ani" şi anul 2015 să fie un an mai prosper, cu numeroase realizări personale şi profesionale." Adjunct şef **Sabău Florin Marius** – *Poliţia locală Siret.*

„Perioada cursului de trei luni mi-a prins bine, am învăţat multe lucruri bune şi utile pentru funcţia pe care o am. Din punct de vedere al pregătirii cadrele didactice ale şcolii, sunt nişte persoane foarte bine pregătite şi foarte respectuoşi, din acest motiv ţin să le mulţumesc pe această cale. În şcoala militară de la Fălticeni am constatat cu plăcere o foarte mare seriozitate, corectitudine şi ordine deosebită. Acum la încheierea cursului ţin să mulţumesc încă odată şi să mulţumesc personalului şcolii multă sănătate şi un sincer la mulţi ani, Doamne ajută şi să ne vedem sănătoşi." Agent principal **Ciubotariu Florin Ion** – *Poliţia locală Suceava.*

„A mai trecut o etapă din viaţa noastră, o etapă unde am avut deosebita onoare să cunoaştem un colectiv de profesori deosebiţi care, necondiţionat ne-au îndrumat spre a ne cunoaşte pe noi înşine, a descoperi „Eul" din noi, o etapă unde am legat prietenii, experienţe noi, o etapă a vieţii cu care mulţi dintre noi nu ne vom mai întâlni şi mai ales nu o vom mai uita." Agent principal **Asăvoae Sorin** – *Poliţia locală Gura Humorului.*

(continuare în pag. 25)

(continuare din pag.24)

„Mă bucur că am urmat cursurile de formare iniţială în această unitate de tradiţie a Jandarmeriei Române. În acest loc plin de istorie am constatat cu plăcere că personalul didactic are o pregătire profesională deosebită şi legile şi regulamentele militare sunt respectate întocmai. Am observat că profesorii din şcoală se respectă în mod deosebit, ceea ce consolidează relaţiile dintre ofiţeri, maiştri militari şi subofiţeri. Cu prilejul apropierii sărbătorile de iarnă, vă doresc tuturor celor ce încadraţi această şcoală un călduros şi sincer La mulţi ani !" Şef compartiment circulaţie **Cîmpan Cornel** – *Poliţia locală Rădăuţi.*

„În ultimele trei luni ale anului 2014 am trăit şi am simţit, după o perioadă de 8 ani, că sunt din nou jandarm. Am întâlnit colegi deosebiţi iar şederea împreună la această şcoală ne-a unit pe toţi într-un adevărat şi trainic spirit de camaraderie. De departe , cea mai frumoasă amintire va rămâne faptul că profesorii/instructorii ne-au privit ca pe nişte colegi care împărtăşesc aceleaşi valori. Doresc să mulţumesc tuturor profesorilor, instructorilor pentru că au avut disponibilitatea să-i cunosc şi să preiau cunoştinţele transmise de către aceştia cu profesionalism şi multă implicare." Şef compartiment evidenţa persoanelor şi dispecerat **Răuţu Romeo Adrian** – *Poliţia locală Rădăuţi.*

„Urmând cursurile la Şcoala de Jandarmi „Petru Rareş" Fălticeni, am descoperit profesori deosebiţi care, cu multă pasiune, au reuşit să-mi îmbogăţească cunoştinţele profesionale cât şi cele de cultură generală care îmi vor fi de folos atât în meseria mea cât şi în viaţa mea personală. Mulţumesc pe această cale tuturor cadrelor din această şcoală." Şef compartiment ordine publică **Roman Valentin Dorin** – *Poliţia locală Rădăuţi.*

„În primul rând, în această şcoală trebuie de admirat faptul că întregul colectiv al acestei instituţii de învăţământ pune pe primul loc OMUL, devenind prin aceasta o şcoală cu o personalitate unică. Personal, pe mine ciclul de pregătire pe care l-am urmat în această şcoală m-a ajutat să realizez ceea ce îmi lipsea până în acest moment o anumită disciplină în viaţa personală. Acum la finalizarea cursului simt un sentiment de părere de rău. Tot ceea ce mi s-a întâmplat în şcoală va rămâne pentru mine o amintire plăcută." Agent superior **Costin Costel Dănuţ** – *Poliţia locală Vatra Dornei.*

„Acest curs de pregătire urmat în Şcoala de Jandarmi din Fălticeni a însemnat pentru mine o pregătire profesională superioară bazată pe competenţă, respect şi corectitudine. Aici am descoperit că dacă vrei să fii respectat trebuie să respecţi. Şcoala de Jandarmi a însemnat pentru mine un model de urmat în viaţă." Agent principal **Hilote Ştefan** – *Poliţia locală Suceava.*

„Pe timpul cursului am acumulat o bogată experienţă profesională şi o vastă varietate de cunoştinţe, fiind impresionat de modul de predare şi de abordarea diferitelor probleme de către profesori pe timpul activităţilor didactice curente. Recomand şi altor colegi să folosească oportunitatea parcurgerii acestui curs de pregătire deoarece sigur vor fi profund marcaţi de ineditul şi diversitatea temelor studiate. Sunt convins că vor fi atraşi de utilitatea şi eficienţa tehnicilor si procedurilor de intervenţie profesională. Mulţumesc pe această cale tuturor celor ce au avut răbdarea să ne înveţe şi să ne pregătească pentru a fi exemple în societate şi familie. Vă mulţumesc." Agent superior **Varga Marius Gruia** – *Poliţia locală Siret.*

Activităţi... Misiuni... Evenimente...

În data de 17.01.2015, un ofiţer şi 10 elevi din cadrul şcolii, au participat la funeraliile cu onoruri militare ale lt. col. (rz.) Blană Constantin, desfăşurate în comuna Rădăşeni, jud. Suceava.

Conform dispoziţiei inspectorului general al Jandarmeriei Române, domnul general de brigadă dr. OLARU MIRCEA, un detaşament de elevi de la Şcoala Militară de Subofiţeri de Jandarmi Fălticeni (1 ofiţer comandant de detaşament şi 52 elevi) au participat în data de 24 ianuarie 2015 la ceremonialul militar desfăşurat în municipiul Iaşi, cu ocazia sărbătoririi Zilei Unirii Principatelor Române.

În perioada 23.02 – 22.05.2015, la Şcoala Militară de Subofiţeri de Jandarmi „Petru Rareş" Fălticeni se desfăşoară un curs de formare iniţială la care participă 25 de poliţişti locali cu atribuţii în domeniul ordinii publice şi siguranţei rutiere din localităţile Suceava, Siret, Vatra Dornei şi Rădăuţi.

Cursanţii vor desfăşura activităţi de învăţământ sistematizate astfel:

- Modulul 1 – Pregătire Generală, unde se vor studia probleme de comunicare profesională, aplicarea normelor de conduită profesională, utilizarea armamentului din dotare şi probleme de legislaţie.
- Modulul 2 – Ordine publică, unde se va pune accent pe aplicarea unor tehnici şi tactici de intervenţie profesională, precum şi aplicarea unor proceduri specifice de ordine publică, constatarea contravenţiilor şi infracţiunilor.
- Modulul 3 – Circulaţia pe drumurile publice care aduce în atenţia cursanţilor aspecte privind legislaţia în domeniu, constatarea faptelor contravenţionale în domeniul circulaţiei publice şi aplicarea unor proceduri specifice.

Cursul se desfăşoară în conformitate cu Ordinul M.A.I. nr. 180 din 30.12.2013 privind formarea iniţială, în anul 2014, în instituţiile de formare ale Ministerului Afacerilor Interne, a poliţiştilor locali cu atribuţii în domeniul ordinii şi liniştii publice şi în domeniul circulaţiei rutiere.

În data de 08.01.2015, elevii anului I, seria 2014 - 2016 au desfăşurat tema „Reguli şi tehnici de acordare a primului ajutor" la sediul Detaşamentului de Pompieri Fălticeni, în colaborare cu lucrători din cadrul echipajelor SMURD.

Cu prilejul sărbătoririi Zilei Unirii Principatelor Române – 24 ianuarie, în municipiul Iaşi, trei ofiţeri din cadrul Catedrei Tactica Jandarmeriei au efectuat o vizită de documentare pe linia planificării şi executării misiunilor de ordine publică.

În data de 22.01.2015, col. Melinte Cristian, şef serviciu Organizare, coordonare misiuni în cadrul I.J.J. Suceava a susţinut o informare elevilor din anul I, seria 2014 – 2016 la tema „Negocierea şi medierea".

Miercuri, 15 ianuarie a.c., elevii jandarmi din anul I au aniversat 164 de la naşterea poetului, scriitorului, filosofului, jurnalistului, omului Eminescu. În acest sens, în cadrul şcolii s-a organizat şi desfăşurat evenimentul omagial „Mihai Eminescu – file din istoria neamului".

Mr. Grigoraş Lucian, instructor militar în cadrul şcolii, a participat în perioada 16.02 – 27.02.2015, la programul autorizat A.N.C. „Formator" organizat la Institutul de Studii pentru Ordine Publică Bucureşti.

În perioada 05.02 – 06.02.2015, col. Moloci Florin şi mr. Grigoraş Lucian, instructori militari în cadrul Catedrei Tactica Jandarmeriei, au participat la Simpozionul NOT FOR SALE - SAY STOP TO HUMAN TRAFFICKING MIS ETC 1939, organizat de Organizaţia Salvaţi Copiii – Filiala Suceava şi desfăşurat la Muzeul de Artă ***Ion Irimescu*** Fălticeni.

Câteva imagini cu un mare campion
- Vasile Nistor -

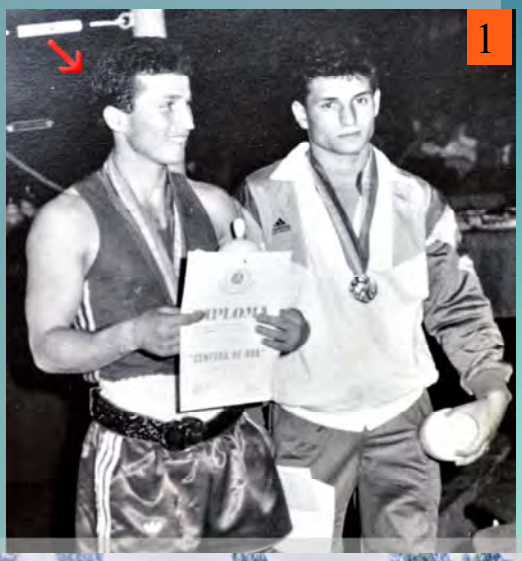

1.Campionatul Național 1991-București-Locul I

2.Campion Național 1992-Locul I -București

3.Campion European-Suedia-1991

4.Echipa de forbal al I.P.J. Suceava-1996

5.Turneu Internațional Grecia-Atena-1992-Locul I

6.Turneu Internațional Egipt-Cairo-1995-Locul I

7.Turneu Internațional Egipt-Cairo-1995-Locul I

„Gânduri pentru jandarmii de astăzi”

(**Ilie Nuţu**,***Gânduri din trecut pentru jandarmii de astăzi***, Editura Cadrelor Didactice, 2013)

Jandarmeria rurală devine, în întregimea ei, parte integrantă din armata activă, care îi va procura chiar în mod direct şi periodic, contingentul său cel mai însemnat. Spiritul militar de ordine şi disciplină i se va transmite astfel cu mai multă putere, făcând ca, pe aceeaşi măsură, sentimentul datoriei să se întărească în sânul său.

Ministrul de Interne, Ion I.C. Brătianu – 1908

Jandarmeria trebuie să aibă cea mai caldă solicitudine pentru cetăţenii ţării.

Ministrul de Interne, Sărăţeanu C. – 1918

La baza Jandarmeriei trebuie să existe cinstea şi dreptatea.

Comandantul Corpului de Jandarmi, General Mircescu Ludovic – mai 1918

Sarcina Jandarmeriei este grea, dar glorioasă, căci permite în fiecare zi a se face dovadă de curaj, înţelepciune, abnegaţie şi devotament.

Redactorul Revistei Jandarmeriei, Maior Belloiu Gheorghe – 1924

Instituţia Jandarmeriei ca şi clerul şi învăţământul îşi are ramurile răspândite în fiecare colţişor, în fiecare comună din Ţară.

Locotenent Manolescu Ştefan – 1925

Jandarmeria este stâlpul ordinii, pe care se reazemă în largă măsură edificiul Statului.

Comandantul Corpului de Jandarmi, General Ioan Topor - septembrie 1940

Jandarmeria constituie o sinteză între concepţia centralizată şi cea descentralizată a forţelor de ordine.

General Mihalache Vasile – ianuarie 1994

Calendar

al evenimentelor din Jandarmeria Română, până în 1949

Concept, studiu şi realizare – maior doctor Ilie Nuțu, Şcoala Militară de Subofiţeri de Jandarmi Fălticeni

IANUARIE

02.1934 Jandarmeria a asigurat ordinea la înmormântarea fostului prim-ministru I.G. Duca.

03.1941 Un număr de 56 de ofiţeri jandarmi au fost îndepărtaţi în mod abuziv din instituţie de către guvernul legionar.

06.1938 Generalul Ioan Bengliu a fost numit inspector general al Jandarmeriei.

08.1942 Compania 18 Poliţie, a luptat alături de militarii Diviziei 18 Infanterie la Kerci-Feodosia, împotriva unei brigăzi de blindate sovietice.

10.1919 Generalul de brigadă Mircescu Ludovic a fost mutat de la comanda Corpului de Jandarmi.

FEBRUARIE

03.1946 S-a înfiinţat în Bucureşti Batalionul de Jandarmi C.F.R.

04.1919 A fost emis ordinul pentru înfiinţarea Regimentului 7 Jandarmi Cluj.

05.1865 Prin decret a fost înfiinţat în Bucureşti un divizion mixt de jandarmi format din două escadroane călări şi o companie pedestră, comandat de maiorul Apostol Arion.

06.1938 Jandarmeria a concentrat pentru 30 de zile contingentele 1933 şi 1934.

07.1934 Generalul Dimitrescu N. Constantin, inspector general al Jandarmeriei, a fost eliberat din funcţie.

MARTIE

09.1867 Jandarmii au participat la stingerea marelui incendiu din oraşul Neamţ.

06.1941 S-a înfiinţat de către Regimentul de Jandarmi Pedeştri un pluton de pază, care a fost trimis în garnizoana Predeal pentru paza personală a Conducătorului Statului – generalul Antonescu.

07.1944 I.G.J. a ordonat evacuarea familiilor tuturor ofiţerilor şi subofiţerilor de jandarmi din Bucovina.

08.1942 Compania 99 Poliţie (Inspectoratul Jandarmi Bucureşti) a început curăţarea regiunii de partizani la Baksan-Karaul-Tepe.

09.1867 Corpul de Jandarmi avea cinci escadroane şi două companii de jandarmi.

(continuare în numărul următor)

Ai decis să te înscrii la concursul de admitere la Şcoala Militară de Subofiţeri de Jandarmi Fălticeni?

INFORMEAZĂ-TE!

1. Urmăreşte pagina de internet a şcolii, www.jandarmeriafalticeni.ro, pentru a afla noutăţi cu privire la organizarea şi desfăşurarea concursului de admitere, sesiunea 2013;
2. Mergi la unitatea de jandarmi din judeţul tău (în fiecare judeţ există cel puţin o unitate) şi adresează-te ***ofiţerului de resurse umane***! El îţi va spune ce ai de făcut, te va consilia, îţi va spune ce documente trebuie să cuprindă dosarul tău de candidat şi îţi va recomanda să completezi formularele;
3. Completează-ţi dosarul cu documentele cerute, în cel mai scurt timp;
4. Continuă să te pregăteşti temeinic la disciplinele de concurs.

La noi sunt admişi doar cei mai buni!

Linkuri utile:

www.jandarmeriaromana.ro
www.mai.gov.ro

Dacă vrei să afli detalii despre activitatea noastră, contactează-ne!

Datele noastre de contact sunt:

Adresa: Fălticeni, str. Armatei, nr. 1-3, 725200
Tel./Fax: 0230 541660
E-mail: relatii_publice@jandarmeriafalticeni.ro
Web: www.jandarmeriafalticeni.ro

SF. 40 DE MUCE-
IC XC
NICI DIN SEVA-
TIA